

AZ IGAZSÁG ÚTJÁN

AZ ILLÚZIÓ ZSARNOKSÁGA

STEFAN MOLYNEUX

Szeretett feleségemnek, Christinának, aki minden igazságra megtanít, és feltár mindent, ami lehetséges...

...és a Freedomain Radio hallgatóinak, akik szenvedélye, nagylelkűsége és részvétele lehetővé tette ennek, és azt ezt követő könyveknek a létrejöttét. Köszönöm ezen idő ajándékát.

Fordította: Táborszki Bálint
<http://ellenpropaganda.com>

Freedomain Radio: <http://www.freedomainradio.com>
Ellenpropaganda: <http://ellenpropaganda.com>

Rövidtávon, gyakorlati szempontból tekintve igazán nem akarod elolvasni ezt a könyvet. Ez a könyv fel fogja borítani az életedet. Ez a könyv meg fogja változtatni minden egyes kapcsolatodat - legfőképpen a kapcsolatodat önmagaddal. Ez a könyv meg fogja változtatni az életedet még akkor is, ha a benne olvasott tanácsok közül egyet sem fogadsz meg. Ez a könyv meg fog változtatni még akkor is, ha egyetlen pontjával sem értesz egyet. Ez a könyv még akkor is megváltoztatja az életedet, hogyha ebben a pillanatban leteszed, mert tudni fogod, hogy félsz a változástól.

Ez a könyv radioaktív és fájdalmat okoz – viszont épp ez az a fajta radioaktivitás és fájdalom, amely meg fog gyógyítani.

Kapcsolatok

A világon csupán háromfajta emberi kapcsolat létezik. Az első az, amelyre mindannyian vágyunk – örömmel és értelemmel teli, mindkét fél számára hasznos, mély, szórakoztató, és szórakozás fenntartani is.

Ez a fajta kapcsolat elmondhatatlanul ritka. Ha ez egy állatfaj lenne, nem a veszélyeztetett fajok listáján találnánk meg, hanem sokan kihalttá nyilvánítanák.

A második kapcsolatfajta kölcsönösen hasznos, de nem élvezetes, mély, vagy értelmes. Ilyen a kapcsolat közted és a bolti eladó között, a bankár között és talán közted és a főnököd között. Ez önkéntes, szóbeli vagy írott szerződés határozza meg és általában büntudat vagy megbánás nélkül felbontható.

Ez a fajta kapcsolat nem szokatlan, de nem is igazán fontos. Nem veszítjük el az életünket, a boldogságunkat vagy a lelkünket e kapcsolatok gödreiben. Ezek a kapcsolatok úgy nyújtanak hasznot mindkét fél számára, hogy közben nem foglalnak magukban érzelmeket. Nem vagyunk kötelezettek, hogy a bankárunk halálos ágyához járuljunk, a boltos nem kényszerít minket arra, hogy templomba

Freedomain Radio: <http://www.freedomainradio.com>

Ellenpropaganda: <http://ellenpropaganda.com>

járjunk még akkor is, ha nem hiszünk Istenben, ritkán kerülünk vitába a főnökünkkel, azzal kapcsolatban, hogy megkereszteljük-e a gyermekünket.

Nem, a harmadik kapcsolatfajta az, amelyben leginkább érintettek vagyunk az életünk során. Ez a harmadik kapcsolat, amely túl gyakran gyötör minket. A harmadik kapcsolatfajta az, amely elpusztítja a boldogságunkat, becsületünket és függetlenségünket.

Az első fajta kapcsolat lelke nem a kötelesség, hanem az élvezet. Nincs szükség manipulációra, erőszakra, irányításra, követelőzésre, könnyekre vagy passzív agresszióra. Nincs szükségünk kötelezettségre ahhoz, hogy közel akarjunk kerülni a számunkra élvezetes dolgokhoz ugyanúgy, ahogy egy gyermeket sem kell rábeszélni arra, hogy édességet egyen.

A második fajta kapcsolat viszont foglal magába kötelezettséget, de ez önkéntesen választott, a kölcsönös előny eléréseért. Fizetjük a jelzálogot, a bank biztosít számunkra lakóhelyet. Ez a kapcsolat szerződésbe foglalt, tehát nincs szükség manipulációra.

A harmadik kapcsolatfajta az, amire ez a könyv fókuszál.

A harmadik kapcsolatfajta az, amely élve felemészt bennünket.

A Harmadik Fajta

A harmadik kapcsolatfajta három fő alkotóelemből áll. Az első az, hogy nem szabadon választott; a második az, hogy kötelezettséggel jár, és harmadik pedig az, hogy erkölcsösnek tartják.

Az első és legfontosabb aspektusa ezeknek a kapcsolatoknak az, hogy nem saját elhatározásból választottad. Beleszülettél. Nem te választod meg a szüleidet, a testvéreidet, a családot, az országot, a kultúrát, a vallásodat, a kormányodat, az iskoládat, a tanáraidat.

Sajnos a gyermekek számára a lista gyakorlatilag végtelen.

Freedomain Radio: <http://www.freedomainradio.com>

Ellenpropaganda: <http://ellenpropaganda.com>

Beleszületté ebbe a világba választás nélkül, egy teljesen véletlenszerű családi, társadalmi, tanulmányi, politikai és földrajzi környezetbe és a hátralevő életedben mindenki arról próbál meggyőzni, hogy felelős vagy ezért a véletlenért.

A szüleid elhatározták, hogy életet adnak egy gyermeknek – semmilyen módon nem voltál részese a döntéshozatalnak, mivel a döntés pillanatában még nem léteztél. Ha véletlenül fogantál is meg, vagy örökbe fogadtak, a szüleid elhatározták, hogy megtartanak és fölnevelnek.

Tehát a szüleid kapcsolata veled akkor, amikor gyermek voltál lényegében *szereződéses* volt, ugyan úgy, ahogy ha veszel egy kutyát, kötelezett vagy az etetésére és eltartására. Természetesen kívánatosabb - és lehetséges – az, hogy a szüleiddel való kapcsolatod szeretetteljes, kölcsönösen élvezhető, tiszteletteljes és hatalmas szórakozás legyen.

De ahogy azt mondtam, ez a fajta kapcsolat sajnos túlon túl ritka.

Gyermekek teljes generációi nőttek fel azzal az elképzeléssel, hogy a születésük eseménye létrehozott egyfajta kötelezettséget.

Ez minden szempontból hamis, és ez az emberiség egyik legpusztítóbb mítosza.

Elsőként elmondom mi igaz. Azután elmondom miért ez az igazság, és végül elmondom, hogyan érd el a változást.

Az igazság.

Igaz az, hogy a szüleid azt választották, hogy megszülnék. Igaz, hogy azzal hogy meghozták ezt a döntést, a szüleid egy önkéntes kötelezettséget vállaltak magukra, amely feléd irányul. Ez a kötelezettség két fő részből áll: az első testi, a második erkölcsi.

A kötelezettség testi részébe tartozik a ruháztatás, étkeztetés, orvosi ellátás, menedék biztosítása stb. - az alapvető testi szükségletek. Nem fogok sok időt eltölteni ennek részletezésével ebben a könyvben, mivel a szülők döntő többsége

Freedomain Radio: <http://www.freedomainradio.com>

Ellenpropaganda: <http://ellenpropaganda.com>

sikeresen eleget tesz ennek a kötelességnek - és azok, akik nem, azoknak a fogyatékosága annyira nyilvánvaló, egy filozófiai könyv aligha szükséges ahhoz, hogy elősegítsük az elégtelenségük feltárását.

Az erkölcsi kötelesség melyet a szüleid vállaltak azzal, hogy világra hoztak kettős természetű. Az első részét többé kevésbé képes megérteni a társadalom, és magába foglalja az alapvető erényeket, mint az oktatásod és biztonságod megteremtése, tartózkodás a fizikai és érzelmi bántalmazástól stb.

A szüleid erkölcsi kötelezettségének feléd irányuló második része sokkal összetettebb és törekenyebb. Ez a becsületesség és tisztesség világa, és ez hatalmas kihívás világszerte a társadalmak számára.

Becsületesség

A becsületesség definiálható úgy, mint következetesség és összefüggés a valóság, eszmék és viselkedés között. Következetesség a valósággal az, hogy nem azt mondjuk a gyermeknek, hogy apu "beteg," miközben a valóságban részeg. Következetesség a viselkedéssel az, hogy nem verjük meg a gyermeket, mert megvert egy másikat. Sokan nagyon jól átérzik az effajta tisztességnek az értékét még akkor is, ha tökéletlenül gyakorolják. Nem fogunk ezzel többet foglalkozni itt sem.

Az *eszmékkel* való következetesség az, ami a legtöbb problémát okozza a családokban - és a legtöbb hosszú távú szenvedést a gyermekeknek hátralevő életük során.

Amikor gyermek voltál, újra és újra elmondták neked hogy bizonyos tettek jók, bizonyos tettek rosszak. Igazat mondani jó, lopni rossz. Megütni az öcsédet rossz, segíteni a nagyanyádat jó. Időben megérkezni jó, a házimunkák alól való kibújás rossz.

Magától értetődő volt ezekben az útmutatásokban - erkölcsi útmutatásokban - az az előfeltevés, hogy a szüleid tudták mi a helyes és helytelen, mi a jó és mi a rossz.

Freedomain Radio: <http://www.freedomainradio.com>

Ellenpropaganda: <http://ellenpropaganda.com>

Gondolod, ez tényleg igaz volt? Gondolod, hogy a szüleid *tudták*, hogy mi a helyes és helytelen, amikor gyermek voltál?

Amikor azt mondjuk a gyerekeknek, hogy valami rossz - nem csak helytelen, hanem *erkölcsileg* rossz - csak kettő lehetőség létezik. Az első az, hogy mi tényleg *tudjuk* mi a jó és rossz általánosításban, és mi ezt az univerzális ismeretünket érvényesítjük egy bizonyos tetteen, amit a gyermek elkövetett.

Ezt így adják elő a gyermeknek, és szinte minden esetben ez a legveszélyesebb hazugság a földön.

A második lehetőség az, hogy azt mondjuk a gyermeknek, hogy a tettei "rosszak" többféle okra hivatkozva, amelynek semmi köze nincs az erkölchöz.

Példának okáért, elmondhatjuk a gyermeknek hogy a lopás rossz, mert:

1. Szégyenkezünk a gyermekünk tette miatt
2. Attól félünk, hogy szegény szülőknek bélyegeznek minket.
3. Attól félünk, hogy a gyermekünk tette nyilvánosságra kerül.
4. Egyszerűen azt ismétljük, amit nekünk is mondtak.
5. Élvezzük a gyermekünk megszégyenítését.
6. Az, hogy a gyermekünket "etikailag" útbaigazítjuk, erkölcsileg felsőbbrendű érzést biztosít.
7. Azt szeretnénk, hogy a gyermekünk elkerülje azt a viselkedést, ami miatt mi is meg voltunk büntetve gyermekként

... Stb.

Feltételezve hogy nem rettegnek, a legtöbb gyerek, amikor először kap erkölcsi tanítást, általában úgy válaszol, hogy megkérdezi: „Miért?” Miért rossz a lopás? Miért rossz a hazugság? Miért rossz az erőszak? Miért rossz a verés?

Ezek teljesen megalapozott kérdések, hasonlóan ahhoz a kérdéshez, hogy miért kék az ég. A probléma akkor jelenik meg, amikor a szülőnek nincs racionális válasza, viszont úgy tesz, mintha lenne.

Freedomain Radio: <http://www.freedomainradio.com>

Ellenpropaganda: <http://ellenpropaganda.com>

Amikor a gyermek megkérdezi minket, hogy miért rossz valami, szörnyű csapdába kerülünk. Amikor azt mondjuk, hogy nem tudjuk, hogy egyetemesen miért rossz a hazugság, azt hisszük, hogy el fogjuk veszíteni az erkölcsi tekintélyünket a gyermekünk szemében. Ha azt mondjuk, hogy *tudjuk*, miért rossz a hazugság, akkor megtartjuk az erkölcsi tekintélyünket gyermekünk szemében, viszont azáltal, hogy hazudtunk a gyermekünknek.

A vallás bukása óta elveszítettük az erkölcsi iránytűnket. Ateistaként nem gyászolom az Istenek és ördögök illúziójának elvesztését, de aggodom amiatt, hogy nem vallottuk még be azt, hogy a vallás bukása nem biztosított nekünk egy objektív és racionális erkölcsi irányt. Azzal, hogy nem valljuk be a tényt, hogy nem tudjuk, hogy mit teszünk etikusan, súlyos erkölcsi hibát követünk el a gyermek rovására.

Gyakorlatilag hazudunk nekik a jóságról.

Azt mondjuk nekik, hogy bizonyos dolgok, amit tesznek jók és rosszak - viszont nem mondjuk el nekik, hogy nem tudjuk *miért* jók vagy rosszak azok a dolgok. Ha a gyermekünk megkérdezi tőlünk, hogy miért rossz a hazugság, mondhatjuk, hogy fájdalmat okoz másoknak - de a fogorvos is - vagy azt mondhatjuk "te sem szereted, amikor valaki hazudik neked" - ami egy ösztönzés lenne arra, hogy ne bukjon le, nem arra hogy tartózkodjon a hazugságtól - és így tovább. Minden válasz, amit nyújtani tudunk több kérdéshez és összeegyeztethetlenséghez vezet. Mit teszünk ezután?

Természetesen erőszakhoz kell folyamodnunk.

Ez nem ütést vagy kiabálást jelent - habár sajnos túl gyakran ez a helyzet - mert szülőként a passzív-agresszív fegyverek végtelen tárháza nyílik meg a szemünk előtt, mint például a sóhajlás, eljátszani az elkeseredettséget, megváltoztatni a beszédtemát, felajánlani egy sütit, elvinni őket sétálni, azt állítani, hogy "túl elfoglaltak" vagyunk, elterelni a figyelmüket vagy elutasítani őket millió és egy módon.

Freedomain Radio: <http://www.freedomainradio.com>

Ellenpropaganda: <http://ellenpropaganda.com>

Ezen ártatlan kérdések az erkölcsösségről egyfajta rémületet ébresztenek a szülők szemében. Mint szülő, meg kell őriznünk az erkölcsi felsőbbrendűségünket a gyermekünk felett - de mint a modern világ egy polgára, nincs racionális alapunk erre az erkölcsi felsőbbrendűségre. Tehát arra vagyunk kényszerítve, hogy hazudjunk a gyerekünknek a jóságról és a jóságról való ismeretünkről, ami átalakítja az erényt egy racionális tudományágból egy rettenetes tündérmesévé.

A múltban, amikor a vallási mitológia volt a domináns, amikor a gyermekek megkérdezték "Honnan jött a világ?" a szülők úgy válaszoltak, hogy Isten teremtette. Azon emberek babonás tudatlanságának ellenére, akik mind a mai napig ugyanezt állítják, a legtöbb modern szülő megpróbál racionálisan és tudományosan megalapozott választ nyújtani, vagy legalább elküldik a gyermeket az internetre, egy enciklopédiáért vagy a könyvtárba.

Volt egy idő, amikor arra a kérdésre, hogy honnan jött a világ nagyon nehéz volt választ adni. Amikor a vallásos magyarázatok egyre inkább elvesztették hitelességüket, de a tudományos magyarázatok nem voltak teljesen megalapozottak, a szülőknek azt kellett mondaniuk - ha becsületesen akartak beszélni - "Nem tudom hogyan keletkezett a világ."

Azzal, hogy nyíltan kifejezik bizonytalanságukat, a szülők nem csak őszintén és becsületesen viselkedtek, hanem arra ösztönözték a gyermeküket, hogy keressék az igazságot, ami bevallottan hiányzott a világból.

Sajnos hasonló nehézségekkel szenvedünk manapság, de egy sokkal fontosabb témában. Az erkölcs vallásos alapja lehullott a világ válláról, és hiányzik egyfajta hihető vagy elfogadott elmélet, ami felválthatná. Egy ideig a hazaszeretet és a kultúráért érzett hűség elég volt ahhoz, hogy meggyőzzék a gyermekeket arról, hogy ősik tudtak valamit objektíven az erkölcsökről, de ahogy a kormány és a katonaság korrupciója mindinkább nyilvánvalóvá vált, egy ország, állam vagy katonaság ethosza iránt érzett hűség egyre inkább törékeny alapja lett az erkölcsi abszolútnak. Még az ünnepektől a demokrácia erényeiről is egyre nagyobb

Freedomain Radio: <http://www.freedomainradio.com>

Ellenpropaganda: <http://ellenpropaganda.com>

és nagyobb nyomás alá kerülnek, ahogy a titáni kormányok elkülönítik magukat a polgáraik kívánságaiktól és egy virtuális "természetes állapotban" cselekszenek.

Az erény vallási magyarázatai elbuktak. Nem csak azért, mert nem hiszünk már Istenben, hanem mert mostanra teljesen magától értetődő, hogy amikor a legtöbb ember az "igazságra" hivatkozik, igazából a kultúrát érti alatta.

Kultúra

Gondolj egy Muszlim országban élő apára. Amikor a gyermeke megkérdezi tőle: "Apa, mi a jószág?" az apa azt fogja válaszolni: "Engedelmeskedni Allahnak és az Ő Próféájának." Miért ez az ő válasza? Vajon azért mert személyes tapasztalata volt a Próféájával, ő írta a szent könyvet és mély ismerete van az erkölcsről melyet egyenesen a teremtőtől kapott? Ha egyedül nőtt volna fel egy elhagyatott szigeten, vajon ugyanez lenne a válasza?

Természetesen nem. Ő egyszerűen azt ismétli, amit neki mondtak gyermekkorában.

Habár sokkal többről van itt szó.

Ez a Muszlim apa jól tudja, hogy a gyermekének egy Muszlim társadalomban kell felnőnie, és gyarapodnia. Ha azt mondja a fiának, hogy nem tudja mi a jó és rossz, nem csak el fogja veszíteni az erkölcsi felsőbbrendűségét a gyermeke szemében, hanem végtelen konfliktusnak fogja őt kitenni a társadalomban.

Más szóval, ha mindenki hazudik a gyermekének, mi az ára annak - társadalmi, romantikai, gazdasági stb. - hogy elmondd a gyermekednek az igazságot?

A szomszédomnak van négy imádnivaló gyermeke. A minap a fia odajött hozzám és megmutatta a rajzot, amit készített, Jézus Krisztus elfogadható ábrázolása, ahogy egy sziklán ül és imádkozik a mennyekhez. Minden ártatlansággal, megkérdezte, hogy mit gondolok a képről. Természetesen tisztában voltam azzal, hogy az apja azt mondta neki, hogy Jézus Krisztus egy igazi és élő ember volt, aki visszatért a halálból, felszállt a mennyországba és felszabadítja a bűneitől, ha telepítikusan

Freedomain Radio: <http://www.freedomainradio.com>

Ellenpropaganda: <http://ellenpropaganda.com>

elbeszéli a szeretetét ehhez a szellemhez. Ez nem kevésbé rettentő, mint bármilyen másik bűnre és irányításra épülő szekta.

De - mit mondhattam volna ennek a gyereknek? Mondhattam volna, hogy ez egy kitalált karakter nagyon szép illusztrációja? Mondhattam volna, hogy ez egy tündérmese csodálatos ábrázolása? Láthattam volna a fájdalmat és meglepetést a szemében? El tudtam volna képzelni a beszélgetést, ami később közte és az apja között zajlik, amikor megkérdezi, hogy miért mondta a kedves bácsi a szomszédból hogy Jézus Krisztus egy kitalált karakter? El tudtam volna képzelni azt a ridegséget, ami a két ház kapcsolatára száll le? El tudtam volna képzelni az apját, ahogy azt mondja a gyermekeinek, hogy tartózkodjanak a kedves bácsitól a szomszédban, mert el akarja tőlük venni Istent? El tudta volna viselni a gyomrom a gyermekek pillantását, amit minden alkalommal felém szegeznének, amikor látom őket az elkövetkező pár évtizedben?

Mégis a legkevesebb ellenállással járó utat választottam, de nem hazudtam neki. Elmondtam, hogy úgy gondolom, hogy szépen megrajzolta, és megkérdeztem, hogy ő mit gondolt róla.

Elmondani az igazságot nem könnyű dolog.

Nagyon könnyen láthatjuk, hogy a szülők más kultúrákban egyszerűen visszaismétlik a kulturális normákat a gyerekeiknek, mintha azok a normák abszolút igazságok lennének. Japán szülők engedelmességre és gyermeki áhítatra tanítják a gyermekeiket, katolikus szülők arra tanítják a gyermekeiket, hogy igyák meg Istenük vérének, muszlim szülők arra, hogy az ember, aki hozzáment egy hatéves kislányhoz - és beteljesítette azt a házasságot akkor, amikor a lány kilenc éves volt - az erkölcs élő mintaképe. Nyugati szülők arra tanítják a gyermekeiket, hogy a demokrácia a legmagasabb eszme, észak-koreai szülők pedig arra, hogy a diktátor, aki uralja az életüket, egyfajta evilági Istenség, aki szereti őket.

Freedomain Radio: <http://www.freedomainradio.com>

Ellenpropaganda: <http://ellenpropaganda.com>

A lista folytatódik a végtelenségig. Gyakorlatilag minden szülő a világon azt hiszi, hogy ő az igazságot tanítja a gyermekének, amikor csak ráerőszakolja azt, amit a legnagyobb udvariassággal kulturális mitológiának nevezünk.

Hazudunk a gyermekünknek, miközben azt tanítjuk, hogy a hazugság rossz.

Azt parancsoljuk a gyermekünknek, hogy gondolkodjanak, miközben a legelőítéletesebb abszurdításokat ismételtjük objektív tényként.

Azt mondjuk a gyermekünknek, hogy legyenek jók, de ötletünk sincs arról, hogy mi az a jóság.

Azt mondjuk a gyermekünknek, hogy a konformitás rossz dolog ("Ha mindenki leugrana az Empire State Buildingről, te is ugranál?") miközben szolgálai vagyunk az előítéleteknek, amelyeket őseinktől tanultunk.

Túl kemény?

Többször megvádoltak azzal, hogy túl kemény vagyok a szülőkkel. "A szülők próbálják a legjobbat nyújtani nehéz körülmények között; nem ítélnél el a szülők gyakorlati instrukcióit valamiféle absztrakt és abszolút filozófiai mértékre hivatkozva. A szüleim nem voltak filozófusok - egyszerűen próbálták elmondani az igazságot, amiben ők hittek, amit ők pontosnak gondoltak."

A csodálatos dolog egy filozófiai koncepció gyakorlati alkalmazásában az, hogy a teóriákat nagyon könnyű tesztelni. Filozófiai teóriákról beszélgetni azzal kapcsolatban, hogy mi okozta a Római Birodalom hanyatlását leginkább elmegyakorlatnak minősül, mivel nem mehetünk vissza az időben, hogy teszteljük a gyakorlatban.

Elméletek a családukról viszont nagyon könnyen tesztelhetők, feltételezve hogy hozzáférésünk van a szóban forgó családtagokhoz.

Freedomain Radio: <http://www.freedomainradio.com>

Ellenpropaganda: <http://ellenpropaganda.com>

Szilárd meggyőződése, hogy a legtöbb emberi lény tökéletesen briliáns. A filozófia több évtizeden át való tanulmányozásával és számtalan emberrel való csodálatos beszélgetés árán jutottam erre a következtetésre. Biztos vagyok benne, hogy a szülők teljes tudatában vannak tetteiknek, és egy viszonylag egyszerű teszt be is tudja ezt bizonyítani, amely kielégít bármilyen racionális személyt.

Egy Praktikus Gyakorlat

Ülj le a szüleiddel és kérdezd meg őket arról, hogy mi Madagaszkár fővárosa, vagy akármilyen jelentéktelen dologról, amit valószínűleg nem tudnak. Nagy valószínűséggel mosolyogni fognak, megrázzák a fejüket és azt mondják "Nem tudom." Nem fogják elkerülni a kérdést, és boldogan segíteni fognak megkeresni a választ.

Miután megállapítottátok, hogy mi Madagaszkár fővárosa, kérdezd meg tőlük: "Mi a jóság?"

Teljes mértékben garantálom, hogy a hangulat abban a pillanatban jéggé fog fagyni a szobában, hatalmas mértékű feszültség lesz úrrá, és a szüleid - és valószínűleg te is - érezni fogtok egy nagyon erős vágyat arra, hogy témát váltsatok vagy elhessegetek a kérdést.

Miért van ez? Miért van az, hogy amikor megkérdezed a szüleidtől, hogy mi az a jóság, a feszültség a szobában a tetőfokára hág?

Ugyanazért, amiért Szókratésznek bemutatták a Bürök nevű sötét elixírt.

Rémítő a "Mi a jóság?" kérdéssel való szembenézés, mivel a hatalmi pozícióban levő személyek azt a jogukat, hogy elmondják alattvalóiknak mit tegyenek, felsőbbrendű tudásukra alapozzák. Ha elhatározzuk, hogy karatézni tanulunk, magunkat egy olyan személy rendelkezésére bocsátjuk, aki szakértő a karatében. Ha megbetegedünk, magunkat egy doktor rendelkezésére bocsátjuk, aki nagyobb tudással rendelkezik azon a téren.

A szüleink az ő etikai ismeretükre alapozva, nem pedig a szülőségükből fakadó hatalmukra hivatkozva tartanak igényt arra a jogra, hogy útbaigazítsanak minket a

Freedomain Radio: <http://www.freedomainradio.com>

Ellenpropaganda: <http://ellenpropaganda.com>

jó és rossz világában. Apáink nem azt mondták nekünk: "Engedelmeskedj vagy megverlek." Bár ez a szörnyű mondat elhagyhatta a szájukat egyszer, de az erkölcsi alapjuk az, hogy engedelmességgel tartozunk nekik, akár egy adósság, és ebből adódóan büntethetőek vagyunk, ha nem nyújtjuk nekik ezt. "Tiszteljed a te atyádat és a te anyádat." egy állandó erkölcsi útmutató világszerte, vallásos és világi tekintetben egyaránt. A szüleink iránt érzett megbecsülés alapja az ő felsőbbrendű tudásuk és erényük gyakorlása, máskülönben a "becsület" szó elveszítené értelmét. Ha börtönbe kerülünk, engedelmeskedünk a börtönőrnek, de nem azért, mert "megbecsülést" érzünk irántuk. Ha egy tolvaj kést szorít a bordánkhoz, átadjuk neki a pénztárcánkat, de nem azért mert tiszteljük, hanem mert azzal az erővel rendelkezik, amellyel képes bántani minket.

A "becsület" szó használatával a szülők követelik a hűségünket az ő felsőbbrendű tudásukra és gyakorlati erényükre hivatkozva.

Jelenleg, a család alapvető "etikája" - a felnőttek hatalmának teljes alapja - az, hogy a szülők tudják mi a jó és rossz, és a gyermekek nem. Allegorikusan, a szülők az orvosok, és a gyermekek a betegek. A szülők megkövetelik a hatalmat, hogy elmondják a gyermeküknek azt, hogy mit tegyenek, ugyanazon okból kifolyólag, amely miatt a doktor megköveteli a hatalmat, hogy elmondja a betegnek, mit tegyen - az előbbi felsőbbrendű tudása, és az utóbbi viszonylagos tudatlansága.

Ha nem érzed magad jól, és egy orvos kezelésére bízod magad, és az ő útmutatásait követed, de úgy találsz, hogy nem javul az állapotod, hanem sokkal inkább rosszabbodik, bölcs dolog lenne leülni a doktorral és felülvizsgálni a képességeit, főképp, ha valami okból kifolyólag nem rendelkezel a lehetőséggel, hogy orvost válts.

Mivel az ő utasításait követve a helyzeted rosszabbodik, meg kell kérdezned: "Miért kellene az ön utasításait követnem?"

Logikus lenne először is megkérni a doktort, hogy mutassa meg a bizonyítványait. Utána következhet az, hogy megkérdezed, mi az ő definíciója az egészségről, hogy biztos legyél abban, hogy mindketten ugyanazon az oldalon vagytok. Aztán

Freedomain Radio: <http://www.freedomainradio.com>

Ellenpropaganda: <http://ellenpropaganda.com>

folytatnád, hogy leáss sokkal specifikusabb kérdésekre a betegséged természetével kapcsolatosan, az ő emberi testről való tudásának természetével kapcsolatosan, és a betegséged megértésével, illetve a módszerrel, ami alapján ő kiválasztotta a gyógy módot.

Ez az a beszélgetés, amit muszáj lejátszanod a szüleiddel, vonatkozván az erkölcsöd természetére és az ismeretre, amivel ők rendelkeznek ezzel kapcsolatban. A szüleid voltak a te erkölcsi doktoraid miközben felnőtél. Ha felnőttként boldog és egészséges vagy, tele vidámsággal és mély, értelemmel teli kapcsolatokkal, még úgy is megéri megvizsgálni a szüleid tudását, hiszen talán neked is lesz gyermeked egyszer, és te leszel az ő "doktora."

Viszont, hogyha boldogtalan és hiányos életet élsz felnőttként, akkor *létfontosságú*, hogy felülvizsgálod a szüleid etikai ismereteit. Ha a diétádat egy sarlatán állította össze, akinek ötlete sincs arról, hogy mit csinál, soha nem leszel egészséges addig, amíg az ő utasításait követed, mivel az ember soha nem juthat el az igazsághoz véletlenszerűen.

Ha egy örült doktornak tettei magát, és a betegek a bizonyítványának felmutatását kéri, ő mosolyogni fog, széttárja a kezeit és azt mondja, "Természetesen nincs semmilyen iratom." Az ismerete és papírjai hiányosságára vonatkozó nyitottsága megalapoz egyfajta relatív ártatlanságot.

Viszont amikor a beteg a doktor iratait kéri, és a doktor kikerüli a választ, vagy ellenségessé, elutasítóvá válik, akkor nyilvánvalóan a "doktor" teljesen tisztában van a tetteivel valamilyen szinten. Egy ember, aki gyilkosságot követ el egy rendőrörsön, kiérdemelheti az örült jelzőt; egy ember, aki titokban gyilkol és elrejti a holttestet nyilvánvalóan képes az erkölcstelen racionális gondolkodásra, tehát nem nyilvánítható örültnek.

Az a tény, hogy a szüleid majdhogynem mindent megtennének azért, hogy kikerüljék azt a kérdést "Mi az a jószág?" a legbeszédesebb információmorzsa, amit

birtokolhatsz. Ez az a tény, amely a kultúra ketrecének ajtaját szélesre tárja. Ez az a rettenetes tudás, ami felszabadít.

Nem csak a szüleid tanulmányozásából fogsz hasznot húzni. Ugyanúgy leülhetsz a pappal és megfigyelheted a viselkedését, amikor kérdéseket teszel fel neki Isten természetével kapcsolatban (ez egy hasznos beszélgetés vallásos szülőkkel is). Ha kitartó vagy, és előtte informálódsz a témában, hamar észre fogod venni, hogy a papnak nincs biztos tudása Isten létezésével kapcsolatban - és nagyon kényelmetlenül fogja érezni magát és/vagy agresszíven fog viselkedni, ha kitartasz a vitában, amit szükséges megtenned.

Helytelen-e egy papnak azt mondania, hogy csak azért hisz Istenben, mert "úgy érzi"? Az igazság szempontjából, nem teljesen - a becsületesség szempontjából, abszolút.

Az alapvető probléma nem az, hogy a pap a "hit" érzelmi irracionalitását világnézete igazolásaként használja, *hanem sokkal inkább az, hogy Isten létezése objektív tényként volt eléd tárva, és az, hogy számodra nem volt megengedve ugyanaz a kritérium a "tudáshoz."*

A valótlanág e két oldala, melyet gyermekkorodban a fejedbe véstek, kulcsfontosságú a felszabadulásodhoz felnőttként.

Kitaláció, mint Tény

Amikor gyermek voltál, nem rendelkezted a képességgel, hogy objektíven jóváhagyd azon emberek parancsolatait, akik erővel rendelkeztek fölötted. A fogékonyágod hatalmas csábítás volt azoknak, akik sokkal inkább szerették volna, hogy higgyenek nekik, minthogy igazuk legyen. Minden hatalom hajlamos arra, hogy megrontsa a használóját, és a szülő gyermeke feletti hatalma a legnagyobb hatalom a világon.

Freedomain Radio: <http://www.freedomainradio.com>

Ellenpropaganda: <http://ellenpropaganda.com>

Egy gyermek biológiailag fogékony arra, hogy bízson és engedelmeskedjen a szüleinek. Ennek nagy haszna van, amennyiben a szülők azt mondják a gyermekeiknek, hogy ne egyenek mérgező gyümölcsöt, ne rántsák le a forró serpenyőt a gáztűzhelyről, vagy ne rohangáljanak egész nap odakint naptej nélkül. A túlélés vágya visszatart a végtelen próbálkozástól.

Amikor a szülő utasítja a gyermeket, az utasítást előadhatják úgy, mint feltételes vagy abszolút. Feltételes utasítások - ne üsd meg a testvéredet, kivéve önvédelemből - általában végeláthatatlan további kérdéseket eredményeznek, és gyorsan feltárja a szülők tudatlanságát. Ahogy a gyermek tovább kérdezősködik arról, hogy pontosan mi is az önvédelem definíciója, engedélyezett-e a megelőző támadás, a csipkelődés agresszióknak számít-e stb., a homályos részek, melyek természetes részei minden etikai rendszernek, gyorsan előtérbe kerülnek.

Ahogy ezek a homályos részek egyre tisztábbá válnak, a szülők ismét félnek az erkölcsi felsőbbrendűségük elvesztésétől. Azonban az a tény, hogy az etika bizonyos részeit nehezebb definiálni, mint a többit nem jelenti azt, hogy az etika teljes egészében egy teljesen szubjektív tudományág. A biológiában a nagyon hasonló fajok besorolása ugyanolyan nehéz lehet - legalábbis az volt a DNS megismerése előtt - de ez nem jelenti azt, hogy a biológia egy teljesen szubjektív tudomány. A víz nem lehet mindig tökéletesen tiszta, de ez nem jelenti azt, hogy a palackozott víz megkülönböztethetetlen a tengervíztől.

Az abszolút és egyszerű erkölcsi parancsolatok iránti vágyukból a szülők óriási energiát fektetnek abba, hogy a gyermekeket visszatereljék az etikai komplexitások "sziklapereméről." Elterelő és bántalmazó taktikák hatalmas választékát vetik be, hogy elérjék ezt a célt - és mindezen taktikák arra lettek megtervezve, hogy meggyőzzék a gyereket arról, hogy etikai kérdésekben a szülei abszolút tudással rendelkeznek.

Ámbár ahogy a gyermek felnőtt - különösképp serdülőéveiben – megjelenik egy bizonyos veszély. Az eddig engedelmes gyermek elkezd gyanítani, hogy a szülei "tudása" nem sokkal több, mint egyfajta álszent bántalmazás. Elkezdik látni a

Freedomain Radio: <http://www.freedomainradio.com>

Ellenpropaganda: <http://ellenpropaganda.com>

szüleik igazi konformitását a kultúrával kapcsolatban, és megértik, hogy ami számukra objektív tényként volt előadva nem más, mint szubjektív vélemény.

Ez óriási zavarodottságot és haragot okoz, mivel a serdülő fiatalok ösztönösen megértik a szüleik valódi korrupcióját.

Egy pénzhamisító szükségszerűen tiszteli a pénz értékét, mivel idejét és energiáját nem abba fekteti, hogy Monopoly pénzt gyártson. A pénzhamisító célja az, hogy pontosan sokszorosítson valódi pénzt, mivel tudja, hogy a valódi pénznek van értéke - azt kívánja, hogy az ő másolata legyen annyira pontos és hiteles amennyire lehetséges, mivel tudja, hogy az ő hamis pénzének *nincs* igazi értéke.

Hasonlóan, a szülők a véleményüket azért közlik tényként, mert tudják, hogy az objektív tények nagyobb erővel és érvényességgel rendelkeznek, mint pusztán vélemények. Egy "orvos" aki meghamisítja a saját okmányait, azért teszi, mert tudja, hogy azok az iratok rendelkeznek az erővel, hogy hitelességet hozzanak létre.

Az igazság erejének felismerése - és ezen erő felhasználása arra, hogy megerősítse a hazugságokat - undorítóan korrupct. Egy ember, aki a véleményét tényként adja elő, azért teszi, mert tisztában van a tények *értékével*. Az "igazság" hitelességét arra használja, hogy hazugságokat elfogadhatóvá tegye, egyszerre megerősíti és megtagadja az őszinteség és becsületesség értékét. Ez egy alapvető logikai ellentmondás elméletben, és majdnem elviselhetetlenül képmutató a gyakorlatban.

Ennélfogva mindig az történik, hogy amikor felnőtt gyermekek elkezdik tanulmányozni felmenőiket, gyorsan felfedezik, hogy azok a felmenők nem tudják azt, amit állítottak, hogy tudnak - de tudtak annyit az igazság értékéről, hogy az ő szubjektív véleményüket objektív tudásként prezentálják. Ez a képmutató bűncselekmény bőven túlszárnyalja az egyszerű pénzhamisítást vagy okirat-hamisítást, mivel a felnőttek megvédhetik magukat a hamis pénztől és hamis diplomától.

A gyermekeknek viszont nincs ilyen védelmük...

Freedomain Radio: <http://www.freedomainradio.com>

Ellenpropaganda: <http://ellenpropaganda.com>

Tedd, amit mondok, ne azt, amit csinállok.

A második nagy képmutatás abban, ahogy a szubjektív véleményt objektív tényként mutatják be az, hogy a szülők ezt a hatalmat kizárólag önmaguknak tartják fönt - és önelégülten megbüntetik a gyereket, amikor pont ugyanezt csinálja.

Vegyük a templomba járás kérdését. Vallásos szülők azt mondják a gyermekeiknek, hogy nekik a templomba *kell* menniük. Amikor a gyerek azt kérdezi miért, azt mondják neki „Mert Isten létezik és szeret téged.” vagy hasonló értelmetlenséget. Más szóval, a szülők parancsot adnak a gyermeknek bármiféle objektív abszolút nélkül. A gyerek nem mondhatja azt: „Nem akarok a templomba menni, mert nincs hozzá kedvem.”

Előreugorva körülbelül egy évtizedet a gyerek - már serdülő - leül a szüleivel és megkérdezi: „Miért hisztek Istenben?”

Ha kitarató és jól informált, gyorsan sarokba fogja szorítani a szüleit, hogy bevallják, hogy csak "hisznek" Istenben. Semmi bizonyítékuk nincs Isten létezésére, de hisznek Istenben, mert ahhoz van kedvük - mivel lényegtelen érzelmileg mennyire ellenállhatatlan az istenhit, lényegében csak egy érzés, ami ellentmond az értelemmel és a bizonyítékkal.

Azonban amikor az a kamasz gyermek volt, soha nem engedték meg számára, hogy döntéseket hozzon azért, mert neki olyan kedve volt.

Nem engedték, hogy otthon maradjon a templom helyett, mert olyan kedve volt. Mindig el kellett mennie az iskolába még akkor is, ha otthon szeretett volna maradni néhanapján. Az ő érzései nem hoztak létre igazságot vagy állítottak fel a tettehez objektíven érvényes kritériumot.

Amikor próbálta használni *ugyanazt a módszert, amit a szülei használtak*, ő engedetlen volt, rossz, bűnös, akaratos, erkölcstelen, makacs és még száz másik jelző. Ha a szülei viselkedtek az érzéseiknek megfelelően az abszolút és objektív virtus. Ha ő, az egy abszolút és objektív bűn.

Freedomain Radio: <http://www.freedomainradio.com>

Ellenpropaganda: <http://ellenpropaganda.com>

Konformitás

Ahogy a gyerek felnő, a tendenciája hogy "egybeolvadjon a tömeggel" erkölcsstelen vétekként van kritizálva. Minden fogékonyság a divatra, szlengre, értékekre, általános szexuális szokásokra és bármilyen egyéb formájú "tömeggondolkodásra" ellenzésre talál a szülei által feltételezhetően objektív és erkölcsi alapon.

Ismét - általában a serdülőkorban- a gyermek elkezd észrevenni, hogy a szülei igazából nem ellenzik a tömeggondolkodást vagy konformitást. Ha a gyerek elkezd lógni egy bandával, a szülei kritizálni fogják a konformitás alapján, de nem a konformitás az, amit elleneznek, hanem az, hogy a gyerek nem egy olyan bandával lóg, amit ők támogatnának, hanem egy olyannal, ami nekik unszimpatikus.

És a helyzet ennél még rosszabb.

Az ok, amiért a szülők nem szeretik a gyerek új bandáját az a helytelenítés, amit a szülők a saját bandájuktól kapnak. Ha vallásos szülők gyermeke egy csapat ateistával barátkozik, a szülei kritizálni fogják az esztelen konformitása és értelmetlen lázadása miatt - de csak azért, mert attól tartanak, hogy ők is támadva, kritizálva vagy aláásva lesznek a saját vallásos társaik által. Más szóval azt mondják a gyereknek: „Nem szabad fogékonynak lenned a *te* társaid rosszállására, mert mi fogékonnyak vagyunk a *mi* társaink rosszállására.”

Álszentség-e a tudatlanság?

Sokszor hangoztatják azt az érvet, hogy a szülők nincsenek tudatában a saját képmutatásuk összetettségével, tehát erkölcsileg nem felelősek a következtelenségükért.

Szerencsére nem szükséges pusztán elméletekre hagyatkoznunk, hogy megállapítsuk ezen állítás igazságát.

Ha azt mondom neked, hogy a 101-es országúton kell végighaladnod, hogy elérd a célodat, és kiderül, hogy ez teljesen az ellentétes irányba vezet el téged, mi lenne a

Freedomain Radio: <http://www.freedomainradio.com>

Ellenpropaganda: <http://ellenpropaganda.com>

racionális válasz, ha én tényleg nem voltam tisztában azzal a ténnyel, hogy rossz irányba küldtelek?

Nos, először is kitartanék amellett, hogy az volt a helyes irány, mivel én őszintén azt hiszem, hogy az volt. Azonban ha leülünk egy térképhez és rámutatsz arra, hogy az én útbaigazításom mennyire helytelen volt, meglátnám az igazságot, számtalanszor bocsánatot kérnék és őszintén megígélném, hogy soha többet nem fogok rossz útbaigazítást adni - és vennék egy halom térképet, amelyek tanulmányozásával jelentős időt töltenék.

Viszont ha abban a pillanatban, ahogy azt mondanád nekem, hogy rossz irányba küldtelek, felmérgeződnek és elutasítanám azt, hogy bármiféle térképet megnézzek, elutasítanám azt, hogy bevalljam, hogy tényleg rossz irányba küldtelek, folyton megváltoztatnám a beszédtemát, megzavarnálak érzelmi zsarolással, nem mondanám el, hogy miért küldtelek abba az irányba - és végül kiharzanék a szobából, sok mindenben nem lennél biztos, de biztosan tudnál egy dolgot. Nem gondolnád többet azt, hogy engem *valaha* is érdekelt az, hogy jó irányba küldjelek.

A szülő-gyermek kapcsolat világában ezt a revelációt egy szörnyűséges sok kíséri. A ráeszmélés olyan, mint egy atomcsapás a szegénynegyeden, sugárzik minden irányba és darabokra tör minden hipotézist minden létező kapcsolatról.

Attól a pillanattól kezdve, hogy rájössz, hogy a szüleid, tanáraid, papjaid, politikusaid - alapvetően az idősebbek - csak azért *használták* az erkölcsöket, hogy irányítsanak téged és maguk alá taszítsanak - tehát mint a bántalmazás egy eszközét - az életed gyökeresen megváltozik.

Az a borzasztó tény, hogy az idősebbek ismerték az erkölcs erejét, és arra használták ezt az erőt, hogy irányítsanak, megrontsanak, megfélemlítsenek és kihasználjanak, felfedi azt az őszinte szadizmust, ami mélyen a kultúránk magjában szunnyad - felfedi a félelmetes *szektát* [cult] a kultúrában [culture].

Freedomain Radio: <http://www.freedomainradio.com>

Ellenpropaganda: <http://ellenpropaganda.com>

Igen rossz az a helyzet, amikor egy orvos meghamisítja az okmányait - hogy vélekedne bármilyen egészséges elméjű ember arról az emberről, aki nem azért tanulmányozza az emberi testet, hogy meggyógyítsa, hanem hogy minél hatásosabb módon okozzon fájdalmat?

Egy csaló még mindig jobb, mint egy szadista.

Mit mondhatunk tehát a szülőkről és egyéb hatalmi pozícióban levő emberekről, akik mindent tudnak, amit tudni lehet az erkölcsi érvek arravaló használatáról, hogy irányítsák a gyermekük gondolatait és tetteit - akik tisztelik az erény erejét - és aztán arra használják ezt az erőt, hogy elpusztítsanak minden lehetséges erkölcsi becsületességet a gyermekben?

A filmekben a terroristák gyakorlatilag állandóan elrabolják a hős gyermekét vagy szerelmét annak érdekében, hogy kieroszakolják a követeléseik teljesítését. Az erényei - szeretet és hűség - tehát a gonosz szolgálatába állítódnak. Minél jobb ember, annál szörnyűsebb dolgokat kell véghezvinnie. Minél inkább tiszteli az erényt, annál inkább vonja a gonosz az irányítása alá.

És így nevelik fel a gyermekeket.

Ellenállás

Ösztönösen elhúzódnak attól, hogy szembeszálljunk a kapcsolataink szívében szunnyadó erkölcsi ürrel - és alapvetően azzal az erkölcsi ürrel, ami az önmagunkkal való kapcsolatunk magjában szunnyad.

Egy egyszerű és szörnyűséges magyarázata van annak, hogy tartunk szembenézni ezzel az ürességgel.

A társadalmak alapjai a mitológiák - sőt, egy társadalom legpontosabb definíciója az, hogy egy embercsoport, akik ugyanabban a mitológiában hisznek.

Freedomain Radio: <http://www.freedomainradio.com>

Ellenpropaganda: <http://ellenpropaganda.com>

Azért használom a "mitológia" szót, mert szeretném megszoktatni veled a társadalmi képzelgések, fikciók ötletét, és szeretném, hogy meglásd azt, hogy milyen szinten torzítják ezek a képzelgések a kapcsolatodat magaddal és másokkal – tehát a kapcsolatodat a valósággal.

Két alapvető tanítás létezik, amelyet követve képesek vagyunk megtisztítani magunkat a társadalmi fikciók berozsdásodott hálójától, és megszabadulva tőlük elérhessük a valóságot. Az első elméleti, a második gyakorlati.

Az első a logika. A folyamat mellyel a gondolatainkat rendszerszerűen és ellentmondásmentesen organizálhatjuk. A második a tudomány, amely segítségével tesztelhetjük a logikai teóriáinkat a tapasztalati megfigyelések világában. E kettő összekapcsolásából keletkezik a filozófia, ami alapvető ahhoz, hogy tesztelhessük az elméleteket logikailag és tapasztalati úton egyaránt.

A logika segít megállapítani azt, hogy kettő meg kettő egyenlő négygel, a tudomány megerősíti azt, hogy ha két követ kettő másik mellé helyezel, négy kő halmaza fog kialakulni.

De a filozófia az, ami kimondja, hogy a logika és az empirikus tesztelhetőség ugyanannyira kulcsfontosságú követelmény ahhoz, hogy megismerjük és meghatározzuk az igazságot. A filozófia az, ami kifejezetten elutasítja a hit, az érzelmek, a hatalom, a kor, az előny vagy a biológia elsőbbségét - vagy bármiféle őrült és kizsákmányoló mechanizmust, melyet az emberek a logika és bizonyíték helyettesítésére használnak azért, hogy az "igazságot" ráerőszakolják a tehetetlen egyénekre.

A filozófia a mitológia ellentéte. Vagy még pontosabban, az *igazság* a *hamisság* ellentéte.

Mi mindannyian mélyen tisztában vagyunk a hiteink tökéletlenségével. Az alapvető tudás, miszerint a hiteink pusztá előítéletek, melyeket a szüleink és tanáraink sulykoltak belénk, mélyen legbelül mindannyiunkban megtalálható. Az a mennyiségű energia, amit beleölünk abba, hogy úgy tegyünk, hogy ez nem így van,

Freedomain Radio: <http://www.freedomainradio.com>

Ellenpropaganda: <http://ellenpropaganda.com>

végtelenül legyengítő és idegőrlő. Oka van annak, hogy a depresszió korunk uralkodó betegsége.

Az ellentmondás a társadalmi mitológiánk magjában az, hogy ezek a kulturális hazugságok mindig úgy vannak prezentálva, mint objektív és abszolút igazságok.

Az amerikaiak példának okáért híresen büszkék a nemzetükre, és a hitre, amit a Felvilágosodás filozófusaiktól és Alapító Atyáiktól örökölték. Ez egy nagyon furcsa elképzelés, ha az ember megfigyeli.

Az átlagos amerikai csak a véletlennek köszönheti, hogy Amerikában született - csak egy szerencsés összefüggés, nem valami, amit ő *elért*. Az átlagos amerikai büszkén viseli a kulturális örökségeit, amit nem ő talált fel, és amit mások tanítottak meg neki, akik úgyszintén nem vettek részt azok feltalálásában. Azt hinni, hogy erényes vagy azért, mert egy bizonyos országba születél olyan, mint azt hinni, hogy egy kiváló üzletember vagy azért, mert hatalmas vagyont örököltél, vagy azt, hogy jó ember vagy azért, mert magas vagy.

Az átlagos amerikai nem ismeri a filozófiai premisszákat, amelyek az alkotmányosan korlátozott kormány ötletét támasztják alá. Az átlagos amerikai lelkesen támogat egy kormányt, ami százszor elnyomóbb és agresszívebb, mint a Brit kormány, amely ellen őseik kiharcolták szabadságukat. Az átlagos amerikai lelkesen ünnepli a Függetlenség Napját, attól a tényről eltekintve, hogy amikor az országát megalapították, a rabszolgaság védelem alatt állt és a gyermekek és nők alapvető jogukat elutasították.

Ezzel nem azt mondom, hogy Amerika nem jobb ország, mint például Szíria. Jobb, és örülök, hogy nem Szíriában élek. Viszont az eljárás mellyel a szülők átadják az értékeket a gyermekeknek változatlan mindkét országban. Amerika eredeti értékei racionális gondolatokból és a tradíciókkal való szakításból fakadnak, nem a sárhoz és szövethez való vak hűségéből.

Az átlagos amerikai magát magasabb rendűnek tartja az átlagos muszlimnál, mert ő hisz az állam és egyház valamilyenszerű elválasztásában, támogatja a korlátozott

Freedomain Radio: <http://www.freedomainradio.com>

Ellenpropaganda: <http://ellenpropaganda.com>

demokráciát és a nők jogait, tiszteli a szabad piac bizonyos aspektusait. Abban hisz, hogy ezek az értékek melyekben jó hinni, és kritizálja a muszlimot, mert az nem hisz ezekben az értékekben.

Az a szomorú tény, hogy attól hogy bizonyos hitek kultúráról kultúrára változnak, a hit módszertana minden kultúrában megegyező. Ha az átlagos amerikai muszlim szülők gyermeke lenne Szíriában, *épp ugyan olyan lenne, mint az átlagos szíriai muszlim*. Nem lenne nagyobb esély arra, hogy támogassa az állam és az egyház elválasztását, mint arra, hogy egy átlagos Manhattanben született nyugati nő burkát fog viselni.

A patriotizmus nem más, mint mások - általában felmenők - teljesítményének elrablása, valamint egoisztikus örömet lenni bennük mintha a sajátunk lenne. Ez egy furcsán eltorzított logikával jár, ami vakítóan nyilvánvaló, amikor napvilágra kerül.

Valaki vagy jó ember azért, mert Amerikába született, vagy azért mert alkalmazkodik a jóság objektív mértékéhez. Vagy azért tetszik neked egy autó, mert egy Buick, vagy a Buick-ok jó autók, mert kiváló mérföldszámmal rendelkeznek.

Ha valaki azért *jó*, mert Amerikában született, akkor nyilvánvalóan nem ítélné meg egy Szaúd-Arábiában született embert úgy, mint aki bármiféle fogyatékos-sággal rendelkezik, erkölcsileg vagy kulturálisan egyaránt. Az arisztokrácia lényege - az emberiség örök pestise - az a hit, hogy mi "beleszületünk" a felsőbbrendűségbe: hogy a mi "kiválóságunk" valamilyen módon istenadta. Viszont ha egy amerikai "felsőbbrendű" egy szaúdihoz képest akkor az a felsőbbrendűség nem *kérdemelt*. Ha Bob Szaúd-Arábiában született volna Amerika helyett, akkor ő egy "alsóbbrendű" muszlim lenne, mint egy "felsőbbrendű" keresztény vagy amerikai. Ebből adódóan Bob felsőbbrendűsége - vagy annak hiánya - semmi kapcsolatban nem áll a személyes döntéseivel, hanem a születés és földrajz véletlen összefüggéseiként definiálható. Bob vagy azt mondja, hogy ő jobb a földrajzi helyzetéből adódóan - ami lehetetlen - vagy a saját személyes erényeiből adódóan, mely esetben a földrajznak ehhez semmi köze.

Freedomain Radio: <http://www.freedomainradio.com>

Ellenpropaganda: <http://ellenpropaganda.com>

Az amerikaiak és a muszlimok egyszerűen újratermelik azt, amit nekik mondtak - amit kiróttak rájuk érzelmi büntetéseken keresztül gyermekkorukban - és ezt "erkölcsösségnek" hívják. Ez éppen ugyan az, mint egy gyermek, akit tömnek, aki aztán a kövérséget "morálisnak" hívja, miközben a szomszéd gyerek éhez, aztán a soványságot is "morálisnak" nevezi. A sportok szurkolói ugyanígy gondolkoznak - a közelebbi márka valahogy a "legjobb."

Alapvetően a kultúra azt jelenti, hogy mindent, ami körbevesz, erkölcsösnek kell nevezni. Ha a hegyekben élnél, erkölcsös lenne a hegyekben élni. Ha megtanítanának úszni, erkölcsös lenne az úszás. Ha *nem* tanítanak meg úszni, akkor az úszás erkölcstelen. Ha megtanítanak arra, hogy takard el a lábaid, akkor a lábaid feltárása "szemérmetlen." Ha arra tanítottak, hogy felfedd a lábaid, akkor azoknak az eltakarása "prűdség." Ha arra tanítottak, hogy egy bizonyos módon hajtsd össze a zászlót, másféleként összehajtani "tiszteletlenség."

Amikor hat éves voltam, elküldtek egy angol nevelő intézetbe. Az egyik szabály az volt, hogy zoknitartót kellett a zoknim körül viselnem, hogy fenntartsam őket, főként a templomban. Határozottan elmondták, hogy ha a zoknitartóm nélkül lépek be a templomba, akkor "tiszteletlen vagyok Istennel szemben." Ennek nem igazán volt értelme a számomra: azzal érveltem, hogy Isten készítette a lábaimat és az ember készítette a zoknitartót, és biztos vagyok benne, hogy Isten jobban szeretne a saját teremtményére nézni, mint az emberére.

Természetesen az ellenvetéseim erkölcstelen visszabeszélésnek voltak bélyegezve - "tiszteletlen" voltam az igazgatóval.

Biztos vagyok benne hogy érted az alapötletet.

Minden, ami körbevesz téged erkölcsi értelemben értelmezett, mert az erkölcsi értelemben való értelmezés *működik*. Ha rá tudsz venni egy gyereket hogy, elhiggye, hogy valami jó vagy rossz, akkor irányítod annak a gyermeknek az elméjét, a testét, a hűségét, a *lényét*. Erkölcsi érveknek van egy erejük, ami össze nem mérhető bármilyen egyéb fajta emberi kapcsolattal. Társadalmi irányítás szempontjából nézve, az erkölcsi érvek a végső tömegpusztító fegyverek.

Freedomain Radio: <http://www.freedomainradio.com>

Ellenpropaganda: <http://ellenpropaganda.com>

Fogékonyság

Gyermekként magas szinten érzékenyek vagyunk az erkölcsi érvekre, mert annyira elkeseredetten szeretnénk jó lenni, és mert tudjuk, hogy az erkölcsiesség a dicséret szinonimája, míg az erkölcstelenség a büntetés szinonimája. Amikor a szüleink és tanáraink azt mondják nekünk, hogy valami "jó," amit igazából mondanak az az, hogy "Nem leszel ezért megbüntetve - sőt, talán még jutalmat is kapsz!" Fordítva, amikor azt halljuk, hogy valami "rossz," amit igazából mondanak nekünk az az, hogy meg leszünk büntetve, ha ezt csináljuk, vagy ezen gondolkodunk, bármi is legyen az.

Nem azért vagyunk megbüntetve, mert rosszak vagyunk. "Rossznak lenni" azért lett kitalálva, hogy "jogosan" büntethessenek minket.

A hatalmon levők folyton próbálják elrejtteni az erejük örökös használatát az áldozatuk felett. A tanáraink nem szeretik nyíltan megmondani nekünk, hogy bántani fognak minket, ha nem viselkedünk, mert az túl nyilvánvaló bemutatása az erőszakos hatalomnak.

És egy nagyon hatástalan irányítási módszer.

Ha a tanár azt mondja "Ha hazudsz nekem, meg foglak büntetni." és aztán ez annyiban maradna, a hazugság mindig egy többé-kevésbé kiszámított kockázat lenne - és büntetést kapni a hazugságért nem lenne nagyobb erkölcsi probléma, mint kosárlabdában tisztességtelenül játszani. Ha a tanár egy 30 gyermekből álló osztállyal áll szemben, és mindegyikük azt számolja, hogy képes-e megúszni, ha hazudik, akkor nyilvánvalóan minél többen hazudnak, a hazugságokat egyre nehezebb lenne kiszűrni, mint ahogy nehezebb kiszűrni, hogy pontosan ki is beszél, ha egyszerre húszan társalognak, mintha csak ketten beszélnének.

Továbbá ha egy szülő nyíltan használ nyers erőt, hogy a gyereket szófogadóvá kényszerítse, akkor az agyunk azon része, amely minták felismeréséért felel, abban a pillanatban egy alapelvet fog levonni abból az interakcióból. Az elménkben minden döntés és kölcsönhatás önkéntelenül alapelvvé konvertálódik. Ha a szüleink erővel kényszerítenek a szófogadásra, akkor az alapelv, amit leszűrünk ebből a

Freedomain Radio: <http://www.freedomainradio.com>

Ellenpropaganda: <http://ellenpropaganda.com>

kölcsönhatásból az "Bárki, akinél hatalom van, arra használja a hatalmát, hogy erőszakosan irányítson másokat." vagy "Bárki, aki a legtöbb erővel rendelkezik, ráerőlteti az akaratát arra, aki a legkevesebb erővel rendelkezik."

A szerves élet természetes lebomlásából adódóan, egy ilyen alapelv felállítása veszélyes lehet a szülőknek. Ha egy egyedülálló anyára gondolunk, aki két fiút nevel, könnyen láthatjuk, hogy ha felállít egy "nyers erő uralkodik" alapelvet, - míg van egyfajta gyakorlati használhatósága a gyermekek fiatalkorában - bajosan fogja ez a szabály szolgálni őt, amikor a srácai elérik a serdülőkort és fizikailag sokkal erősebbek lesznek nála. Még az apák is elérik az öregkori gyengeséget és fizikai alsóbbrendűséget a fiaikhoz viszonyítva, és ebből adódóan nem igazán fog profitálni abból a szabályból, hogy "aki a legtöbb erővel rendelkezik, használnia kellene azt az erőt arra, hogy maga alá rendelje a kevesebb erővel rendelkezőt."

Tehát az erő használatát muszáj végérvényesen az "etika" kódéba burkolni. Ez egy nagyon trükkös vállalkozás logikai szempontból, mivel ami ehhez szükséges az az egy időben való elhivatottság egy alapelvhez és egy személyhez is, ami azonnal ellentmond egymásnak.

Az ellentmondásos elhivatottság

Amikor az apád azt mondja, "Tisztelj a te atyádat és a te anyádat" egyszerre folyamosodik egy alapelvhez és egy személyhez. Az alapelv az, hogy az *összes* anya és apa méltó a tiszteletre. A személy, akihez folyamosodik az önmaga és az édesanyád - *a te atyádat és a te anyádat*.

Logikailag ez értelmetlen.

Azt mondani, hogy "Tisztelj a te atyádat és a te anyádat" olyan, mintha azt mondanád "Tisztelj minden nőt, aki a feleségem." Ha tisztelnem kell *minden* nőt, akkor automatikusan tisztelnem kell a feleségedet, hiszen ő is egy nő. Ha tisztelnem kell a *te* feleségedet, így nincs értelme azt mondani, hogy tisztelnem kell, mint egy nőt, mert abban benne foglaltatik minden nő tisztelete. Vagy az egyik, vagy a másik.

Freedomain Radio: <http://www.freedomainradio.com>

Ellenpropaganda: <http://ellenpropaganda.com>

Ha az apa és anya *kategóriáját* kell tisztelned, akkor *minden* apát és anyát egyformán tisztelned kell. Előnyben részesíteni a szüleidet igazságtalanság lenne.

Ha előnyben kell részesítened a *saját* apádat és anyádat, akkor az "anya" és "apa" kategória irreleváns. Más okból adódóan kell tisztelned ezeket a bizonyos egyéneket.

Ha apádat és anyádat, mint *egyént* kell tisztelned, bármiféle objektív alapelv nélkül, akkor az, amit igazán elvárnak tőled az nem tisztelet, hanem engedelmesség egyének felé a tisztelet, mint alapelv álrühájában.

Az alapvető logikai ellentmondás, míg nehéz szillogisztikailag megvizsgálni, valami olyasmi, amit minden gyermek ösztönösen megért. Amikor az anyánk azt követeli tőlünk, hogy tiszteljük őt, érzünk-e megvetést, frusztrációt vagy elkeseredést? Tiszteletet követelni olyan, mintha szeretetet követelnénk, vagy mint eltéríteni egy repülőt. Egy úti célt parancsolni ahelyett, hogy az egyének szabad választását tiszteletben tartanánk.

Nem tudunk elképzelni egy embert, aki eltérít egy Vlagyivosztokba tartó gépet, és aztán azt követeli, hogy "Vigyenek Vlagyivosztokba!" Az emberek azért térítenek el gépeket, mert a gép *nem* arra megy, amerre ők szeretnék.

Hatásos irányítás

Ha azonban megfélemlítésen keresztül a megkülönböztetés az *alapelv* és a *személy* között elmosható és elátható, egy sokkal hatásosabb irányítási mechanizmus érhető el. Ha a gyermek - vagy az állampolgár - megtanítható arra, hogy engedelmeskedjen egy *személynek*, mintha az a személy lenne egy univerzális *alapelv*, a hegemonikus diktatúra alapjai, legyen az a családban, a templomban, az iskolában vagy az államban, szilárdan létrejönnek. Ha egy gyermek *elméje* megtanítható arra, hogy engedelmeskedjen egy személy hóbortjainak ugyanolyan szinten, mint ahogy a gyermek *teste* engedelmeskedik a gravitáció törvényeinek, akkor a tökéleteshez közeli irányítás érhető el.

Freedomain Radio: <http://www.freedomainradio.com>

Ellenpropaganda: <http://ellenpropaganda.com>

Természetesen ez az irányítás szörnyű árat követel - és szörnyű kockázatot hordoz magában. Az ár mind a szülő mind a gyermek oldalán növekszik, mint ahogy ez a helyzet minden egyéb korrupciós kölcsönhatásnál. Hamis és ellentmondó alapelveket használva arra, hogy a gyermek egy *személynek* engedelmessé váljon egy *alapelv* helyett, a gyermek azon képessége, amellyel képes alapelveket kivonni kölcsönhatásokból, elsorvad. Egy ilyen gyermek elkerülhetetlenül úgy nő fel, hogy a szülei által eltanult pusztító mintákat fogja a kapcsolataiban megismételni, látszólag minden olyan képesség nélkül, ami által képes lenne a saját hibáiból tanulni. Hogy lenne képes tanulni a hibáiból? *Alapelvként* tanulták meg azt, hogy bizonyos személyeknek engedelmessé váljanak - hogy tudnának akkor általánosított alapelveket levonni azon egyének viselkedéséből? Ez olyan, mint azt remélni, hogy a folyó a hegycsúcs felé fog folyni. Elvárni ilyen emberektől, hogy kivonjanak produktív alapelveket az emberekkel való interakcióikból olyan, mintha azt várnánk egy középkori szerzetestől, aki hiszi, hogy a világ Isten szeszélyét követi, hogy felfedezze a relativitás elméletét - vagy magát a tudományos módszert.

A szülőknek az ár egy véget nem érő és egyre növekvő félelem az értelem és figyelem ellen, ami többféle módon nyilvánul meg, mint például közvetlen üresség, maró megvetés, ásitó közöny vagy nyugós ingerlékenység.

A szüleknek - és az időseknek általában - a modern világ gyakorlatilag garantálta azt, hogy vége a játéknak.

A hamis erkölcs ellenszere sokszoros hamis erkölcs. Az irracionális előítélet ellenszere még több irracionális előítélet.

Ha képesek vagyunk a világot *teljességében* látni, akkor szabadíthatjuk meg magunkat.

A mitológia felrobbantása

Ha életünk során csak a magyar nyelvvel érintkeztünk volna, nem úgy hivatkoznánk rá, mint "magyar,"csak úgy, mint "nyelv". A szükség, hogy

Freedomain Radio: <http://www.freedomainradio.com>

Ellenpropaganda: <http://ellenpropaganda.com>

megkülönböztessük a magyart, mint nyelvet csak akkor jelentkezik, amikor kapcsolatba lépünk *más* nyelvekkel.

Hasonlóan, ha életünk során csak a saját mitológiáknak voltunk kitéve, nem úgy gondolunk rá, mint mitológia, hanem úgy, mint *igazság*. Ha csak a saját istenünket ismerjük, akkor erre a fikcióra hivatkozhatunk úgy, mint "Isten" - ez egy univerzumnyi távolságra van attól, mintha azt mondanánk "egy isten" - vagy még pontosabban "a mi istenünk"

Mélyen legbelül, mindannyian tudjuk, hogy a hitünk a törekeny tündérmeséinkben csak úgy tartható fenn, ha folyamatosan távol tartjuk magunktól a versenyző tündérmeséket. Ez megbéníthatja a képességünket az együttérzésre - belül muszáj neveltség tárgyává tenni más kultúrák idétlen hitét, és soha nem szabad azt a rémisztő lépést megtennünk, hogy a saját kultúránkat az ő szemükön keresztül lássuk.

A félelem és gyűlölet, ami olyan gyakran tönkreteszi a különböző kulturális csoportok közötti kapcsolatot, nem tudatlanságból fakad, hanem tudásból. A keresztények kényelmetlenül érzik magukat muszlimok körül - és a muszlimok kényelmetlenül érzik magukat a keresztények körül - nem azért mert különbözőek, hanem azért mert egyformák. Két felnőtt nő, akik ismerik egymás legmélyebb titkait, ha kényszerítik őket arra, hogy együtt ebédeljenek, nagyon kellemetlen perceket fognak eltölteni - nem azért mert túl keveset tudnak egymásról, hanem azért mert túl sokat.

Az egyetlen módja annak, hogy a mitológia fenntarthatóan uralkodjon a generációk felett az, ha azt tettetjük, hogy ez nem mitológia, hanem valóság.

Hogy tisztázzuk ezt, végezzük el ezt a gondolat kísérletet.

Képzeld el, hogy a víz a mosogatóban tudatos és érző. Most képzelj el, hogy ezt a vizet különféle üvegtartályokba öntöm, mindegyiknek más formája van. A víz, mivel érző, kétségtelenül gratulálna magának a személyiségéért. Mivel képtelen

Freedomain Radio: <http://www.freedomainradio.com>

Ellenpropaganda: <http://ellenpropaganda.com>

lenne látni az üveget, ami körülveszi, magába foglalja és formát ad neki, őszintén azt hinné, hogy az igazi fizikai formája egy bögre, befőttesüveg, kémcső vagy koktélos pohár.

Az érző és tudatos víz a kémcsőben ránézne a nevetséges formájú üvegekre körülötte és nagyon jól mulatna. "Nem tudják, hogy milyen nevetségesen néznek ki kívülről? Tényleg el tudják képzelni, hogy *az* az igazi alakjuk? Ez örület!" Kuncogna, beletöltve az üvegbe, ami a saját börtönét alkotja. És a víz a koktélos pohárban ránézne a többi tárolóra - beleértve a kémcsövet - és ugyanezt a dolgot mondaná.

És ez a jelenlegi helyzete az összes különböző kultúrának a világ minden táján. Mindegyikünket beletöltik egy tiszta üvegtartályba, amiről azt gondoljuk, hogy az igazságot jelképezi, amely ad nekünk egy formát és identitást, amit összekeverünk az "emberi természettel." És ez relatíve jól működik - legalábbis addig, amíg meg nem látjuk az összes *többi* üvegtartályt, ami körbevesz minket.

Egy ideig törekszünk fenntartani azt az illúziót, hogy csak *minden más víz* van tárolva egy nyilvánvaló üvegtartályban - mi nem! Azonban vannak olyanok közöttünk, akik képesek kitörni a kultúra üvegetrecéből - kívül állunk e tartályokból, és a *mi* nézőpontunkból a mérete és formája a különféle tartályoknak irreleváns.

A börtönöd mérete és formája nem fontos. A tény, hogy egy börtönben *vagy*, fontos.

A tudat, hogy egy börtönben *vagy* nem igényel tanulást. Csak el kell fogadni. Ez nem valami, amit nem tudsz. Nagyon mély szinten tökéletesen tisztában vagy azzal, hogy amit igazságnak hívsz az csak a láthatatlan tündérmesék varázslatos fizikája.

Honnan tudom?

Mint a könyv összes másik ötletét sem, most sem szükséges elhinned azt, amit mondok. Könnyen felfedezheted azt, hogy ezt a tényt mélyen megérted egy pár egyszerű kísérlettel.

Freedomain Radio: <http://www.freedomainradio.com>

Ellenpropaganda: <http://ellenpropaganda.com>

Mint ahogy előzőleg említettem, leülhetsz a szüleiddel és megkérdezheted őket a jóságról. Leülhetsz a barátaiddal és megmondhatod nekik, hogy tartasz attól, hogy egy fikcióban élsz, ami elszívja a boldogságodat és a függetlenségedet. Elmehetsz egy mecsetbe, és megkérdezheted, hogy megfigyelheted-e a hívőket. Bele tudod magad helyezni mások "üvegtartályába" és megláthatod, hogy érzel.

Próbáld ki. Csukd be a szemed egy pillanatra és képzelj el, hogy leülsz a szüleiddel, hogy megkérdezd őket a jóságról, vagy leülsz egy italla a barátaiddal, hogy társadalmi mitológiáról beszélgetsetek. Idegesnek érzed magad? Érzed a homályos és nehéz szorongást a gyomrodban effajta őszinteség és kíváncsiság *gondolatától* is?

Miért? Mitől tartasz? Miért nem kérdeztél még soha ilyen kérdéseket? Ki mondta azt, hogy ilyen kérdések nem megengedettek? Megbüntettek valaha, mert ilyeneket kérdeztél a múltban? Van bármiféle törvény az effajta kérdések ellen?

Mi fog történni, ha ilyen kérdéseket teszel fel?

Máris *tudod* a választ. Ezért félsz.

Nem gyávaság, ami félelmet kelt benned. Bölcsesség az, ami felébreszti ezt a félelmet.

Mert *minden okod megvan arra, hogy félj.*

Mitológiai szeretet.

Egész életünkben olyan emberek vesznek körül, akik azt állítják, hogy szeretnek minket. A szüleink állandóan azt állítják, hogy őket az motiválja, ami nekünk a legjobb. A szüleink örökké kijelentik, hogy az egyetlen motivációjuk az, hogy segítsenek nekünk tanulni. A papjaink aggodalmukat fejezik ki örökéletű lelkünk iránt, és a tágabb családunk tagjai a klán iránt érzett végtelen elkötelezettségüket fejezik ki.

Freedomain Radio: <http://www.freedomainradio.com>

Ellenpropaganda: <http://ellenpropaganda.com>

Amikor az emberek azt állítják, hogy szeretnek bennünket, nem ok nélküli azt feltételezni, hogy *ismernek* minket. Ha azt mondod nekem, hogy szereted Thaiföldet, de kiderül, hogy még soha nem voltál ott, és igen keveset tudsz róla, akkor nehezen fogom elhinni, hogy őszintén szereted. Ha azt mondom, hogy szeretem az operát, de soha nem hallgatok operát - szóval érted az alapötletet.

Ha azt mondom, hogy szeretlek, de keveset tudok az igazi gondolataidról és érzéseidről, és ötletem sincs, hogy mik a valódi értékeid - vagy mi a kedvenc könyved, írod vagy filmed - akkor logikailag igen nehéz lenne hinned nekem.

Pontosan ez a helyzet a családommal. Az anyám, a bátyám és az apám extravagáns kijelentéseket tettek az irántam érzett szeretetükről. Azonban amikor végre leültem velük és megkértem egyesével őket, hogy soroljanak fel pár tényt rólam - pár dolgot, amit szeretek és pár értékemet - a távolba nézés tökéletes szentháromságát kaptam válaszul.

Tehát - gondoltam - ha az emberek, akik szinte semmit nem tudnak rólam, azt állítják, hogy szeretnek, akkor vagy hazudnak, vagy nem értik a szeretetet.

Nem fogom részletezni a szeretetre vonatkozó teóriáimat, csak annyit, hogy az én nézőpontomból a szeretet az önkéntelen válaszuk az erényre, úgy, mint a jólét az önkéntelen válaszuk egy egészséges életstílusra. (A vonzalmunk a gyermekünk iránt sokkal inkább *ragaszkodás*, mint érett szeretet, mivel ez megosztott tulajdonság az állatvilágon keresztül.)

Az erény egy összetett téma, de biztos vagyok benne, hogy egyetértünk abban, hogy az erénynek magában kell foglalni valami egyetemesen megértett alapot, mint bátorság, becsületesség, jóindulatúság, együttérzés, bölcsesség stb.

Ha ez a helyzet, lehetetlen szeretni valakit, akiről csak igen keveset tudunk. Ha a szeretet megköveteli az erényt, akkor nem szerethetünk teljesen idegen embereket, mert nem tudunk semmit az erényeikről. A szeretet egyaránt függ a másik ember erényeitől, és az erényeiről való ismeretünkről - és arányosan nő ahhoz az erényhez és ismerethez viszonyítva, ha magunk is erényesek vagyunk.

Freedomain Radio: <http://www.freedomainradio.com>

Ellenpropaganda: <http://ellenpropaganda.com>

A gyermekkorom alatt, akármikor, amikor kifejeztem egy személyes gondolatomat, vágyamat, kívánságomat vagy érzésemet, általában szemfogatással, értetlenséggel, elkerüléssel vagy túl gyakran nyílt megvetéssel találtam szemben magam. Ezek a különféle "elutasítási taktikák" teljesen összeegyeztetésben álltak az irántam érzett szeretetükről és odaadásukról. Amikor elkezdtem érdeklődni a filozófiai iránt - Ayn Rand munkássága által - a bölcsesség iránt érzett növekvő szeretetem azonnal elbocsátásra került, mint egyfajta pszichológiai rendellenesség.

Mivel a családom vajmi keveset tudott az erényeimről - és amit ismertek azt sem szerették- nem lehettünk *mindannyian* erényesek. Ha *ők* rendelkeztek erénnyel és nem szerették az értékeimet, akkor az értékeim nem lehettek erényesek. Ha *én* voltam erényes és nem szerették az értékeimet, akkor *ők* nem lehettek erényesek.

Tehát elhatároztam, hogy létrehozok egy "etikai térképet" a családomról.

Ez volt a legfélelmetesebb dolog, amit valaha tettem. Az a mennyiségű érzelmi ellenállás, amit az iránt az ötlet iránt éreztem, hogy racionálisan és morálisan megértem a családomat megrázó volt - szó szerint olyan érzés volt mintha lerohantam volna egy hegytetőről egyenesen a szakadékba.

Miért volt ez ennyire rémisztő?

Nos, mivel tudtam, hogy hazudnak. Tudtam, hogy hazudnak arról, hogy szeretnek, és tudtam azt is, mivel azt állítottam, hogy bizonytalan vagyok azzal kapcsolatban, hogy szeretnek-e, hogy én is hazudok - még hozzá *magamnak*, ami a legrosszabb az összes valótlanág közül.

Szeretet: A Szó a Tett ellen

Kimondani azt a szót, hogy "siker" sokkal könnyebb, mint valóban elérni a sikert. Kiejteni a szánkon azt a szót, hogy "szeretlek" sokkal könnyebb, mint valóban szeretni valakit a helyes okok miatt - és szeretve lenni a helyes okok miatt.

Freedomain Radio: <http://www.freedomainradio.com>

Ellenpropaganda: <http://ellenpropaganda.com>

Ha nincs semmiféle alapunk arra, hogy szeretve vagyunk, akkor a lustaság és közöny fog kikerülhetetlenül megjelenni a viselkedésünkben. Ha van egy munkám, amit otthonról végzek, és soha senki nem ellenőriz, soha nem kell semmit bemutatnom, bármit teszek, megkapom a fizetésem, és nem rúghatnak ki, meddig fog tartani, amíg elrohad a munkaetikám? Napok? Hetek? Biztosan nem hónapok.

Az egyik legfontosabb kérdés, amit fel kell tenni bármiféle igazság iránti vizsgálat során az az, hogy "mihez viszonyítva?" Példának okáért, ha azt mondom, hogy szeretlek, hallgatólagosan belefoglalom ebbe a mondatba azt, hogy másokkal szemben előnyben részesítelek. Más szóval, másokhoz viszonyítva téged kedvellek. Az őszinteséget kedveljük a hazugsághoz viszonyítva, jóllakottságot az éhséghez viszonyítva, meleget a hideghez viszonyítva stb.

Logikailag nem érvényes egyenlővé tenni a "szeretet" szót a "család" szóval. A szó "család" csak a pusztá leírása egy biológiai csoportnak - nincs több értelme egyenlővé tenni a "szeretet" szót a "család" szóval, mint a "szeretet" szót az "emlős" szóval. Tehát a "szeretet" szó egyfajta előnyt kell, hogy kifejezzon - mihez viszonyítva?

Lehetetlen hogy a szeretet bármiféle mértékével rendelkezünk, ha nincs semmiféle mértékünk az igazság felé. Mivelhogy őszintének lenni jobb, mint hazudni, és a bátorság jobb, mint a gyávaság, és az igazság jobb, mint a hamisság, nem lehet őszinteség és bátorság, hacsak nem állunk valami mellett, ami igaz. Ennélfogva amikor azt mondjuk, hogy "szeretünk" valakit, amit igazából értünk ezalatt az az, hogy az ő tettei összeférnek az erény racionális mércéjével. Ugyanilyen módon, amikor azt mondom, hogy valaki "egészséges" amit igazából értek ezalatt az az, hogy a szervei kiegyensúlyozottan működnek a jólét racionális mértékéhez viszonyítva.

Tehát a szeretet nem szubjektív preferencia, vagy biológiai hasonlóság, hanem az önkéntelen válaszuk egy másik fél által elkövetett erényes tetre.

Freedomain Radio: <http://www.freedomainradio.com>

Ellenpropaganda: <http://ellenpropaganda.com>

Ha tényleg megértjük ezt a definíciót, akkor könnyen láthatjuk azt, hogy egy társadalom, ami nem ismeri az igazságot, soha nem ismerheti a szeretetet.

Ha semmi nem igaz, az erény lehetetlen.

Ha az erény lehetetlen, akkor arra vagyunk kényszerítve, hogy erényesnek *tetessük* magunkat a patriotizmuson, a klán iránt érzett hűségen, a kulturális büszkeségen, a babonás konformitásokon és egyéb hasonló erkölcstelen hamisítványokon keresztül.

Ha az erény lehetetlen, akkor a szeretet is lehetetlen, mivel a tetteink nem viszonyíthatók a jóság bármiféle objektív mértékegységéhez. Ha a szeretet lehetetlen, arra vagyunk kényszerítve, hogy szentimentalizmushoz vagy a szeretet kifelé mutatott lapos látszatához folyamodjunk.

Ennélfogva látható, hogy bármiféle alapelv-készlet, ami ütközik a képességünkkel, hogy megtudjuk és megismerjük az igazságot, kiüregesít minket, és aláássa és elpusztítja a tehetségünket a szeretetre. Hamis alapelvek, illúziók, fantáziák és mitológiák elkülönítenek minket egymástól, az erénytől, a szeretettől, az igazi kapcsolatoktól, amit *kizárólag a valóságon keresztül* érhetünk el.

Képzlet vs. Fantázia

Ennél a pontnál úgy gondolom, megéri rámutatni a különbségre a képzlet és a fantázia között, mert sok ember, meghallván a kritikámat a mitológián, azt gondolja, hogy nekik most nem szabadna élvezniük a Star Warst.

A képzlet egy kreatív képesség, ami mélyen a valóságban gyökerezik. Fantázia viszont csak a kívánságok beteljesülésének megfoghatatlan faja. Tolkiennek több évtizednyi tanulmányozásba és írásba tellett, hogy elkészítse "A Gyűrűk Ura" c. könyvet, - és annak minden része racionálisan következetes az egészszel. Ez a képzlet egy példája. Ha lustálkodás közben arról álmodozok, hogy egy nap egy vagyont fogok keresni azzal, hogy jobb könyvet írok, mint "A Gyűrűk Ura" - de

Freedomain Radio: <http://www.freedomainradio.com>

Ellenpropaganda: <http://ellenpropaganda.com>

soha nem ragadok tollat és ceruzát - az a fantázia egy példája. A képzelet szülte a relativitás-elméletet, nem a Nobel díjról való fantáziálás.

Az álmodozások, amik soha nem manifesztálódnak, a legmagasabb szintű halogatók. Elképzelni egy csodálatos jövőt, aminek eléréséhez soha nem kell tenned, meggátol abban, hogy elérj egy csodálatos jövőt.

Ugyanilyen módon, azt képzelni, hogy tudod az igazságot, miközben nem, meggátol abban, hogy valaha is megismerd azt. Semmi sem veszélyesebb, mint a tudás illúziója. Ha a rossz irányba mész, de nem kételkedsz az irányodban, soha nem fogsz megfordulni.

Ahogy Szókratész több mint kétezer évvel ezelőtt megjegyezte, a kétség a kíváncsiság bábája, és a kíváncsiság bölcsességet nemz.

A fantázia a kétség ellentéte. A mitológia azonnali válaszokat kínál akkor, amikor az emberek azt sem tudják mi a kérdés. A középkorban, amikor valaki azt kérdezte "Honnan jött a világ?" azt a választ kapta "Isten teremtette." Ez hatásosan elejét vette annak a sokkal fontosabb kérdésnek: "Mi a világ?"

Mivel a vallásos emberek azt hitték, hogy tudták honnan jött a világ, semmi értelme nem volt megkérdezni *mi* az a világ. Mivel semmi értelme nem volt megkérdezni, hogy mi az a világ, soha nem tudták meg honnan jött az.

A fantázia a semmi bűvköre, amely örökké a saját farkát eszi.

Definiálni a Szeretetet

Ha az emberek arról fantáziálnak, hogy tudják mi az igazság, akkor elkerülhetetlenül abbahagyják az igazság keresését. Ha hazafelé vezetek, megállok, amikor odaérek. Ha az emberek arról fantáziálnak, hogy tudják mi az a jóság, elkerülhetetlenül abbahagyják a jóság *megértésére* való törekvést.

Freedomain Radio: <http://www.freedomainradio.com>

Ellenpropaganda: <http://ellenpropaganda.com>

És a legfontosabb az, hogy ha az emberek arról fantáziálnak, hogy ők máris jók, abbahagyják azt, hogy jóvá váljanak. Ha szeretnél egy gyermeket, és hiszel abban, hogy terhes vagy, abbahagyod, hogy megpróbálj teherbe esni.

A kérdés - amire már tudjuk a választ - tehát marad: *miért van az, hogy az emberek, akik azt állítják, hogy szeretnek, soha nem mondják el, hogy mi az a szeretet?**

Ha egy híres matematikus vagyok, és a gyerekem odajön hozzám és a szorzótábláról kérdez, durva és modortalan lenne tőlem, ha elutasítanám a kérdését. Ha odamegyek az anyámhoz, aki 30 éven át azt állította, hogy szeret engem, és megkérdezem mi is az a szeretet, miért van az, hogy kikerüli a válaszadást? Miért forgatja a bátyám a szemét és változtatja meg a témát, amikor arról kérdezem, hogy mi az, amit szeret bennem? Miért állítja az apám, hogy szeret, miközben folytonosan elutasít mindent, amit én fontosnak tartok?

Miért használ körülöttem mindeni folyton olyan szavakat, amit nem definiálnak? Birtokukban van egy tudás, amit nem tudnak kifejezni? Ez nem jó indok arra, hogy elutasítsák egy téma megvitatását. Egy novellairó, aki ösztönösen ír, nem viselkedne ellenségesen, amikor az inspirációjának forrásáról kérdezik. Nem tudna tökéletes választ adni, de nem lenne oka folyton elkerülnie a témát.

Hacsak...

Hacsak, természetesen, egy plagizáló.

Mi az, amit tudunk

Ez az a tudás, amivel rendelkezünk, de gyűlöljük és féljük.

Tudjuk, hogy az emberek, akik azt állítják, hogy szeretnek, igen keveset tudnak rólunk, és semmit nem tudnak a szeretetről.

Tudjuk, hogy az emberek, akik azt állítják, hogy szeretnek, azért állítják ezt, hogy elkötelezettségeket hozzanak létre bennünk.

Freedomain Radio: <http://www.freedomainradio.com>

Ellenpropaganda: <http://ellenpropaganda.com>

Tudjuk, hogy az emberek, akik azt állítják, hogy szeretnek, azért állítják ezt, hogy irányítsanak minket.

És ezt ők is tudják.

Teljesen nyilvánvaló hogy tudják, mivel tudják *pontosan, hogy melyik témákat kell elkerülniük*. Egy pénzhamisító nem fogja bánni, ha megkérdezed tőle hogy mi Madagaszkár fővárosa. Egy pénzhamisító viszont bánni fogja, ha megkérdezed, hogy ellenőrizheted-e a pénzének az eredetiségét. Miért ez az az *egy téma*, amit mindenáron megpróbál elkerülni?

Mert tudja, hogy a valutája hamis.

És azt is tudja, hogy ha *te* rájössz erre, nem fog tudni többet kirabolni téged.

Kötelezettségek

Ha van egy boltom és hamis pénzt fogadok el egy szélhámostól, de nem tudom, hogy az a pénz hamis, akkor kötelezett vagyok arra, hogy odaadjam neki azt, amit "vásárolt".

Ugyanígy, ha azt hiszem, hogy szeretve vagyok - még akkor is, amikor ez nem igaz - bizonyos mértékben kötelez a becsületem, hogy viszonzom azt a szeretetet. Ha az anyám azt mondja, hogy szeret, és ő erényes, akkor szeretnie kell, mert én is erényes vagyok. Mivel ő maga erényes, akkor én "tartozok" neki a szeretetemmel, ugyanúgy ahogy bizalommal tartozok valakinek, aki folyamatosan bizalomkeltően viselkedik.

Tehát amikor valaki megpróbál meggyőzni arról, hogy szeret téged, *igazából kötelezettséget próbál teremteni benned*. Ha megpróbállak meggyőzni téged arról, hogy én egy megbízható ember vagyok, ezt azért teszem, mert szeretném elérni azt, hogy úgy bánj velem, mint egy megbízható emberrel. Ha én *tényleg* megbízható vagyok, akkor meg kell értenem a bizalom természetét - legalábbis valamilyen szinten - tehát tudnom kell, hogy a bizalmat nem lehet *követelni*, hanem ki kell

Freedomain Radio: <http://www.freedomainradio.com>

Ellenpropaganda: <http://ellenpropaganda.com>

érdemelni. Mivel *kiérdemelni* a bizalmat nehezebb, mint *követelni* azt, tisztában kell lennem a bizalom igazi értékével, másképp nem fáradtam volna azzal, hogy elérjem következetes viselkedéssel - egyszerűen csak követeltem volna, és átléptem volna a nehéz részeket.

Ha bizalmat követelsz, akkor a ki nem érdemeltet követeled, ami azt jelzi, hogy nem hiszed, hogy elérheted. Ennélfogva akárki, aki követeli a bizalmat automatikusan megbízhatatlan.

Miért követelik az emberek a bizalmat?

Hogy kiraboljanak másokat.

Ha szeretnék kölcsönkérni tőled pénzt, és azt követelem, hogy bízz bennem, ez azért van, mert nem vagyok megbízható és valószínűtlen, hogy visszafizetem.

Más szóval szeretném ellopni a pénzedet és uralkodni feletted.

Ugyan ez a helyzet a szeretettel.

Szeretet és Erény

Ha erényes vagyok, akkor az erényes emberek tisztelettel vagy szeretettel fognak felém fordulni. Korrupt vagy gonosz emberek talán illetni fognak tisztelettel, de biztos, hogy nem szeretettel.

Tehát erényesnek lenni és elutasítani a szeretet követelését bárkitől a legjobb útja annak, hogy más erényes embereket találj. Ha erényes vagy és nem követelőző, akkor más erényes emberek természetesen fognak feléd vonzódni. Az erény, ami nem erőszakolja magát másokra, mágnesként vonzza a jóságot és taszítja el a korrupciót.

Az igazi erény gyakorlati haszna az alapvető önvédelem.

Freedomain Radio: <http://www.freedomainradio.com>

Ellenpropaganda: <http://ellenpropaganda.com>

Ha a részvényügynököm folyamatosan 30% profitot termel nekem a befektetésemből, van bármekkora mennyiségű pénz, amit nem fogok odaadni neki, amely nem szükséges a létfenntartásomhoz?

Természetesen nincs, mivel tudom, hogy mindig többet fogok visszakapni, mint amennyit adok.

Ugyanez a helyzet az igazi szeretettel.

Ha erényes vagyok, akkor elkerülhetetlenül pozitívan fogok hozzáállni más erényes emberekhez - és minél erényesebbek, annál inkább fogom őket szeretni. Az energiám, időm és erőforrásaim a rendelkezésükre fognak állni, mert tudom, hogy nem leszek kihasználva, és viszonzni fogják a nagylelkűségemet.

Ha te és én pénzt adtunk kölcsön egymásnak az évek során, és mindig visszafizettük a tartozásunkat, akkor, amikor legközelebb kölcsönért folyamodsz hozzám, igazságtalan lenne, ha azt mondanám neked, hogy nem adok kölcsön, mivel úgy gondolom, hogy nem fogod visszafizetni. A folytonos és töretlen őszinteséged felém pénzügyi dolgokban kötelességet hozott létre bennem. Ez nem azt jelenti, hogy muszáj kölcsönadnom neked. Ez nem azt jelenti, hogy bármikor adnom kell kölcsön, amikor kérsz, de nem állíthatom igazságosan azt, hogy az ok, amiért nem adok kölcsön az a hitem, hogy nem fogod visszafizetni.

Ugyanígy, ha a feleségem voltál 20 éve, és soha nem voltam hűtlen, ha egy nő fölhív, aztán leteszi, igazságtalan lenne rögtön hűtlenséggel vádolnod.

Egy központi taktika arra, hogy mesterséges és igazságtalan kötelezettségeket teremtsünk másokban az, hogy követeljük az ő pozitív véleményüket magunkról anélkül, hogy elérnénk azt. A leghatásosabb módja ennek az, hogy *adjunk* másoknak pozitív véleményt, amit nem értek el - hogy *igényeljük* mások szeretetét.

Ha az elmúlt 20 évben alig fizettem vissza a kölcsönöket, amit kértem tőled, tökéletesen indokolt, hogy elutasíts egy újabb hitelt. Akkor mérges lehetek és igazságtalannak hívhatlak és követelhetem, hogy kezelj úgy, mintha megbízható *lennék*, de aligha lenne erényes tőled, ha eleget tennél a kívánságaimnak. Valóban,

Freedomain Radio: <http://www.freedomainradio.com>

Ellenpropaganda: <http://ellenpropaganda.com>

tisztességtelen és igazságtalan lenne, ha figyelmen kívül hagynád a megbízhatatlanságomat, mert akkor úgy tennél, mintha nem lenne különbség aközött, aki visszafizeti a kölcsönt, és aközött aki nem.

Amikor erényesen viselkedünk másokkal, a jóakarát medencéjét teremtjük, amelyből meríthetünk, mint amikor a bankba tesszük a megtakarításunkat. Egy ember viselkedhet tökéletlenül és még mindig lehet méltó a szeretetre, mint ahogy egy ember néha megehet egy cukorkát és még mindig egészséges marad, de van egyfajta alapvető követelmény az állandóság iránt mindegyik tudományágban. Attól még nem leszek profi kosaras, ha tízből egyszer sikerül bedobnom a labdát.

Ha megbízhatóan viselkedek, nem kell *kérem*, hogy bízz bennem - és oktan is lenne ilyet kérem. Vagy bízol bennem önként, ami azt jelenti, hogy tiszteled a becsületre méltó és folytonosságra törekvő viselkedést, és igazságosan válaszolsz azoknak, akik jót tesznek, vagy *nem* fogsz bennem bízni önként, ami azt jelenti, hogy nem válaszolsz igazságosan a megbízható viselkedésre, és te magad sem vagy megbízható.

Ha viszont azt követelem tőled, hogy bízz bennem, akkor belekerülök a csalás és rablás komplex kalkulációjába.

Az első dolog, amit megpróbálok tenni az az, hogy kiderítem, hogy tudsz-e valamit a bizalomról. A második az, hogy kiderítem az önbizalmad és önbecsülésed szintjét. A harmadik dolog kitalálni, hogy tudsz-e valamit a becsületességről.

Egy támadó mindig a leggyengébb részt próbálja megtalálni a páncélodon. Ha bizalmat követelek tőled, és beleegyezel abba, hogy ezt megadd nekem - bármiféle megelőző bizonyíték nélkül - akkor tudni fogom, hogy nem tudsz semmit a bizalomról. Hasonlóan, ha nem követeled azt, hogy kiérdekeljem a bizalmadat, akkor tudom, hogy kevés az önbizalmad és önbecsülésed. Ha úgy bánsz velem, mintha megbízható lennék, amikor nem vagyok megbízható, akkor tudom, hogy nagyon keveset tudsz a becsületességről.

Freedomain Radio: <http://www.freedomainradio.com>

Ellenpropaganda: <http://ellenpropaganda.com>

Ez mindent elmond neked a múltadról. Ez elárulja, hogy gyermekkorodban soha nem bántak tisztelettel veled, soha nem tanították meg neked, hogy az embereket független mértékkel mérd, és akármikor, amikor megpróbáltál kiállni magadért, a családod megtámadott téged.

Más szóval, tudni fogom, hogy könnyű préda vagy.

Képtelen vagyok kötelezettséget létrehozni benned, ha nem fogadod el azt, hogy igazságosan bántam veled a múltban. Mint mindig, sokkal könnyebb meggyőzni egy gyenge embert arról, hogy igazságosan bántál vele, mint ténylegesen tisztességesen és következetesen bánni emberekkel. Ha meg tudlak győzni arról, hogy a múltban becsületesen bántam veled, akkor "tartozol" nekem bizalommal és tisztelettel a jelenben.

"Szeretet" mint Kizsákmányolás

Képzeld el, hogy testvérek vagyunk, és egy nap felébredsz egy kómából, és meglátsz, ahogy az ágyadon ülök. Pár percnyi beszélgetés után elmondom neked, hogy tartozol nekem 200.000 forinttal, amit kölcsönkértél tőlem a baleseted napján. Azért mondom ezt el neked, mert egy szerető testvér vagyok és te a kórházban vagy, nem kell visszaadnod azt a kétszázézet - csak szeretném, hogy emlékezz, hogy legközelebb, amikor kölcsön kell kérnem kétszázézer forintot, te segíts nekem.

Megnézheted a farmerod zsebét, amit a baleseted napján viseltél, és szétnézhetsz a lakásodban, hátha megtalálod valahol azt a kétszázézet, de semmi valós módja nem lenne annak, hogy bebizonyítsd, hogy nem adtam kölcsön azt a pénzt. Vagy hazugnak hívnál - egy vád, amire nincs konkrét bizonyítékok - vagy lényegesen kötelezettebbnek éreznéd magad, hogy kölcsönadj nekem pénzt a jövőben.

Ha hazugnak nevezel, dühös leszek. Ha elfogadod a kötelezettséget anélkül, hogy valaha megtalálnád a pénzt, neheztelni fogsz rám. Akárhogy is, a kapcsolatunk megromlott - és mivel beszéltem neked a kölcsönadott pénzről, önként bevezettem

Freedomain Radio: <http://www.freedomainradio.com>

Ellenpropaganda: <http://ellenpropaganda.com>

egy bonyodalmat és gyanút a kapcsolatunkba, ami aligha szerető, igazságos vagy jóindulatú.

Ez az a fajta kihasználás és megtévesztés, ami folyton lejátszódik a kapcsolatokban - főként a családokban.

Amikor a szüleink azt mondják nekünk, hogy szeretnek bennünket, akkor gyakorlatilag követelik, hogy gondoskodjunk róluk. Gyakorlatilag azt mondják, hogy adtak nekünk kölcsön kétszázezer forintot még akkor is, ha nem emlékszünk rá, és ennél fogva bizalommal tartozunk nekik a jövőben, vagy kétszázezerrel a jelenben.

Más szóval a szüleink óriási energiát fektetnek abba, hogy meggyőzzenek arról, hogy "szeretnek" minket *azért, hogy mesterséges kötelezettségeket hozzanak létre bennünk*. Ezzel szörnyű kockázatot vállalnak - és egy még szörnyűbb döntésre kényszerítenek.

Kockáztatás.

Amikor valaki azt mondja neked, hogy szeret, ez vagy egy őszinte tiszteletből fakadó állítás, amely a kölcsönös erény alapjain áll, vagy egy kihasználó és igazságtalan követelés a vagyonodért, idődért, készleteidért vagy helyeslésedért.

Igen kevés van a kettő között.

A szeretet vagy valós, és egy igazi élvezet, vagy hamis, és az elképzelhető legkorruptabb és leggyávább formája a lopásnak.

Ha a szeretet valós, akkor nem helyez a másokra igazságtalan kötelezettségeket. Ha a szeretet valós, akkor szabadon adott, követelések nélkül. Ha egy jó ember a szeretetét adja neked, és te nem viszonzod, akkor rájön, hogy hibázott, tanul egy kicsit és továbbáll. Ha egy nő azt mondja neked, hogy szeret téged, és aztán neheztel bármiféle hezitációra vagy kölcsönzés hiányára a részedről, akkor nem szeret téged,

Freedomain Radio: <http://www.freedomainradio.com>

Ellenpropaganda: <http://ellenpropaganda.com>

hanem a "szeretet" szót használja egyfajta kampóként, hogy csapdába csaljon, amelyben a saját károdra cselekszed azt, amit szeretne.

Honnan tudhatod, hogy a szeretet, amit valaki kifejez feléd igaz-e vagy sem?

Nagyon-nagyon egyszerű.

Amikor őszinte, *érezed*.

Viszont mi történik, ha egy szülő szeretetet *követel* tőlünk?

Nos vagy engedelmeskedünk a követelésének és úgy teszünk, mintha kedvesen reagálnánk, vagy szembesítjük őt a manipulációjával - ezzel az egész kapcsolat alapját fenyegetve.

Vajon valaki, aki igazán szeret minket *valaha* is ilyen pozícióba juttatna?

Társadalom és Vallás

Az az alapelv, hogy a pozitív vélemény nyújtásával igazságtalan kötelezettséget keltsünk másokban, megjelenik társadalmi szinten is ugyanúgy, mint személyes szinten. A katonák azért haltak meg hogy "megvédjenek minket" amely kötelességet teremt bennünk, hogy támogassuk a katonaságot. Egy bizonyos országba való születés élethosszig tartó kötelezettséget hoz létre, hogy adót fizess, miközben fegyvert fognak rád, hogy olyan szolgálatot kapj érte cserébe, amit soha nem is kértél. John F. Kennedy híres mondata, "Ne azt kérdezd, hogy mit tehet érted a hazád, hanem azt, hogy mit tehetsz te a hazáért." egy másféle megfogalmazása annak, hogy "Valamelyikünk meg lesz baszva ebben a találkozásban, és biztos, hogy nem én leszek az."

Ugyanez a dolog történik a vallás birodalmában is természetesen. Jézus meghalt a bűneidért, Isten szeret téged, meg leszél büntetve, ha nem engedelmeskedsz, a Pokol a hitetlenek célállomást, stb. stb. stb.

Freedomain Radio: <http://www.freedomainradio.com>

Ellenpropaganda: <http://ellenpropaganda.com>

Az összes effajta érzelmi trükk arra tervezetett, hogy kötelezettséget hozzon létre benned, amely nem létezhetne semmiféle értelmes univerzumban.

"Áldozat" mászóval egyszerű követelés álcázva.

Tudattalan?

Mindezen kiadós kritikák azon az előfeltételen nyugszanak, miszerint az emberek tudják, hogy mi az a szeretet, és csak hamisítják a saját céljuk érdekében - ugyanúgy, mint minden erkölcsi kritika a hamisító felé azon a feltevésen nyugszik, hogy tudja, hogy mi az a pénz, és a saját személyes anyagi gyarapodásához használja.

Alapvetően nehéz elképzelni azt, hogy a körülöttünk élők folyton igyekeznek mesterséges kötelezettségeket létrehozni bennünk a fantasztikus társadalmi mitológiák segítségével. Amikor az édes, ősz hajú édesanyádra gondolsz, aki mindent feláldozott érted, mit jelentene, ha elítélnéd őt azért, mert képtelen volt tökéletesen definiálni a szeretet természetét és tulajdonságait, egy kérdést, ami még a hatalmas filozófusokat is zavarba ejti?

Természetesen durván igazságtalan lenne az átlagembert megkérni, hogy írja körül pontosan a szeretet igaz természetét, úgy ahogy nevetséges lenne - nem említve hogy veszélyes - megfogni az utcán sétáló átlagembert és megkérni, hogy végezzen el rajtad vakbélműtétet.

Bizonyára igazságtalan az embereket olyan mérték alapján megítélni, aminek aligha vannak tudatában. Viszont az egyáltalán nem igazságtalan, ha az embereket azáltal a mérték által ítéljük meg, amit *ők maguk állítottak fel*. Nem tudom egyedül eldönteni, hogy milyen áron fogod eladni nekem a kocsidat - de ha kirakod az árat az ablakba, nem ésszerűtlen azt várnom, hogy ahhoz tartsd magad.

Ennélfogva amikor az emberek azt a szót használják, hogy "szeretet" ők "kirakják az árat az ablakba." A szeretetet természetesen egyfajta magasabb tisztelet

Freedomain Radio: <http://www.freedomainradio.com>

Ellenpropaganda: <http://ellenpropaganda.com>

érzésének tekintik, és vagy a szeretett egyén személyiségének erényein alapszik, vagy nem. Ha a szeretet nem a szeretett egyén személyiségének erényein alapszik, akkor azon személy akaraterején kell, hogy alapuljon, aki szeret.

Ha a szeretet azon személy akaraterején alapszik, aki szeret, akkor erényesnek kell tekinteni az önzetlen szeretetet. Ha nem erényes önzetlenül szeretni, akkor semmi jótékony vagy pozitív nincs a kölcsönhatásban, mivel sem a szerető, sem a szeretett egyén nem birtokol bármiféle pozitív jellemvonást. Akkor a megszállott zaklatást nevezhetjük "szeretetnek" is.

Ha "jó" Személy A-nak hogy szeresse Személy B-t Személy B szerethető tulajdonságai hiányának ellenére is, akkor ez a "jótett" vagy egy egyetemes alapelv, vagy egy pusztán személyes előny. Ha azt mondom, hogy a jégkrém "jó" nem úgy értem, hogy a jégkrém erényesen, bátran és becsületesen viselkedik. Ha azt mondom, hogy egy bizonyos tett "jó," akkor jónak kell lennie több mint egy ember számára, ha felül szeretne emelkedni a személyes előnyön. Viszont ha "jó" szeretni valakit, akinek nincsen szerethető tulajdonsága, akkor ellentmondás jön létre.

Ha nincs szerethető tulajdonságom, akkor nem rendelkezem "jósággal" mivel a jóság egy szerethető tulajdonság. Ha "jó" szeretni valakit a szerethető tulajdonságok hiányának ellenére is, akkor definícióból adódóan képtelen vagyok szeretni valakit, mivel nem rendelkezem jósággal. Ezúton két egymással ellentétes erkölcsi szabály keletkezik, amely nem lehet érvényes. Személy A "jót" tesz azzal, hogy szereti Személy B-t, aki képtelen a jóságra. Személy B tehát csak akkor teheti lehetővé Személy A "jóságát" ha kap anélkül, hogy adna - ennél fogva ami jó Személy A-nak nem jó Személy B-nek.

Ismét, habár ezt nehéz szillogisztikailag megvizsgálni, ez egy érv, amit társfüggő szülők felnőtt gyermekei folyamatosan használnak. Ha látom anyámat folyamatosan feláldozni mindenét apámért, akkor újra és újra meg fogom kérdezni tőle, hogy ha feláldozni mindent az élettársa kedvéért jó, akkor az apám miért nem áldoz fel mindent őerte? Hogy lehet, hogy az effajta áldozat csak *anyámnak* jó? Miért menekül meg apám adósság nélkül?

Freedomain Radio: <http://www.freedomainradio.com>

Ellenpropaganda: <http://ellenpropaganda.com>

Nem lehet "jónak" tartani azt a szeretetet, ami olyan ember felé irányul, akinek nincsenek szerethető tulajdonságai. A szeretet tehát egyfajta fizetség az erkölcsért.

Be kell vallanom, hogy ezt 13 éves koromban értettem meg, amikor egy nagyon felszínes fiatalember voltam. Az iskolában elterjedt a híre annak, hogy fel akartam kérni egy lányt, hogy táncoljon velem. A kritériumom sajnos kizárólag fizikai tulajdonságokon alapult. Amikor az osztálytársaim sarokba szorítottak és azzal gyötörtek, hogy mondjam el ki az, akit el szeretnék hívni, végül kimondtam a lány nevét, amit megdöbbsent csönd követett. Ez a lány, bár bevallottan vonzó volt, de unintelligens és közönséges is.

"Miért kérnéd őt fel?" Kérdezte egy barátom.

"Ő, hát a... személyiségeért." dadogtam, amivel senkit nem győztem meg.

Miért volt az, hogy még ilyen fiatalon is szükségét éreztem annak, hogy az *erényt* találjam ki a vágyam alapjaként? Rossz lett volna, ha azt mondom "jól néz ki" és meglelégszem azzal?

És az arckifejezések körülöttem nagyon érdekesek voltak. Nem azért mert tudták, hogy hazudok - az nyilvánvaló volt. Sokkal inkább azért, mert tudták *miért* hazudok - és úgy gondolom, hogy szimpátiát éreztek irántam.

Tudták, hogy azért hazudok, mert egyszerűbb kitalálni "jó" okot arra, hogy a rossz dolgot kívánom, mint hogy a jó dolgot kívánjam.

És ezt a leckét rendszeren megtanították velünk a tanáraink - de ebbe később fogok belemenni.

Amikor körülbelül 11 éves voltam, elloptam valamennyi pénzt a bátyámtól, hogy vegyek egy könyvet. Gyanította, hogy én loptam, és sok időt és energiát fektetett abba, hogy átvizsgáljon, hogy honnan szereztem a pénzt, amiből vettem a könyvet. Soha nem tudta bebizonyítani, hogy én loptam el azt a pénzt, én pedig igen jó képességekkel köntörfalaztam és kerültem ki.

Freedomain Radio: <http://www.freedomainradio.com>

Ellenpropaganda: <http://ellenpropaganda.com>

Három dolog van, amire nagyon erősen emlékszem abból a hosszú délutánból.

1. Nem zavart, hogy loptam, csak attól tartottam, hogy lebukom.
2. Ha valaki azt kérdezte volna tőlem, hogy rossz-e a lopás, azt mondtam volna, hogy igen - és úgy is gondoltam volna.
3. Nem zavart a nyilvánvaló ellentmondás.

Más szóval tudtam, hogy a lopás rossz, de az a tudás csak egy egyszerű absztrakció volt, mint tudni, hogy hány holdja van a Jupiternek, vagy a Led Zeppelin dobosának a nevét. Hittem, hogy a lopás rossz - de amit az igazán jelentett az, hogy tudtam, hogy megbüntetnének, ha nem *mondtam* volna, hogy lopni rossz. Tehát kimondtam hangosan, mint egy mágikus varázslat, ami megvéd a büntetéstől, mint valami pogány.

Hasonló volt, mint ahogy végigmondtam a szorzótáblát még mielőtt bármi fogalmam lett volna az aritmetikáról. A mondat nem az volt, hogy "Igen, tudom, hogy lopni bűn, de szerettem volna egy könyvet." Sokkal kevesebb köze volt ahhoz. "Lopni bűn, és szerettem volna egy könyvet." Csak két tény, egy alapelv és egy vágy, meg sem közelítik egymást...

Tehát tudtam-e hogy lopni rossz? Természetesen, úgy gondolom tudtam, de számomra a "rossz" csak azt jelentette, hogy "helytelenített." Ekkora már több különböző országban és társadalmi osztályban éltem, és tudtam, hogy a "rossz" nem objektív mert a "helytelenített" óriásit változik egyik helyről a másikra. És nyilvánvalóan én magam "helyesltem" a bátyám pénzét elvenni, mert megtettem. Tehát volt az én apró "helyeslésem" és sok másik ember "helytelenítése" és úgy gondoltam: *nos, ha más embereknek jogukban áll helyteleníteni dolgokat, amiket én preferálok, akkor bizonyosan nekem is jogomban áll helyeselni más dolgokat, amiket ők nem preferálnak.*

Logikailag azt mondhatnád erkölcstelen, de logikus. És egyet kellene, hogy értsek.

De a fontos kérdés az, hogy ismertem a szabályokat és megszegtem őket azzal, hogy azokat magamon használtam, és ezzel új szabályokat hoztam létre. Ez úgy hiszem sokkal gyakoribb, mint általában bevallott.

És így elérünk az alapvető kérdéshez: *mennyire vagyunk felelősek a saját kétszínűségünkért?*

A nyitott ketrec...

Szeretném, ha elképzelnél egy embert, aki egy nagy rét közepén áll. Eltöltenél egy kis időt azzal, hogy figyeled őt, és nem tartana sokáig mire észrevennéd, hogy előrehátra sétál egy három négyzetméteres területen. Ennyi. Három négyzetméter.

Miután pár órán át figyeled, odamész hozzá. Amikor eléred, hogy kezet fogj, vele a kezeid megégnek egy erős elektromos sokk hatására egy láthatatlan erőtérből.

Megzavarodva - és fájó kézzel - felkiáltasz. Az ember fölnéz.

"Mi a helyzet?" - kérdezi.

"Épp most futottam bele ebbe a láthatatlan falba, ami brutálisan megrázott." - kiáltasz

Összehúzza a szemöldökét. "Én nem láttam semmit."

Pislogsz. "Komolyan? Nem hallottad, láttad vagy érezted ezt a láthatatlan erőteret?"

Lassan megrázza a fejét. "Milyen láthatatlan erőtér?"

"Az, ami körbevesz téged - az, ami bezárva tart ezen a három négyzetméteres négyzetben".

"Milyen három négyzetméteres terület? Nincs itt semmilyen kis három négyzetméteres terület, oda megyek, ahova akarok!"

"Nem, nem tudsz."

Freedomain Radio: <http://www.freedomainradio.com>

Ellenpropaganda: <http://ellenpropaganda.com>

"Ki a francnak képzeled magad, hogy megmondd nekem, hogy hova mehetek és hova nem? Azt én döntöm el!"

"Nem akarom neked megmondani, hogy hova menj és hova ne - én csak azt mondom, amit épp csinálsz!"

"Mi az istennyiláról beszélsz?"

"Nos, megfigyeltelek az elmúl pár órában, és te itt állsz ennek a hatalmas rétnek a közepén, és csak annyit csinálsz, hogy előre hátra mászkálsz három négyzetméteren belül."

"Oda megyek, ahová csak akarok!" - ismétli az ember dühösen

"Ezt mondd, de csak annyit csinálsz, hogy körbe mászkálsz ezen a kis három négyzetméteres szakaszon. Ha oda mehetsz, ahova akarsz, miért nem próbálsz még egy lépést tenni?"

"Ötletem nincs, miről beszélsz" morogja "Most pedig takarodj a picsába a tulajdonomról!"

"Várj - meg tudom mutatni!" Lenyúlsz és felveszel pár fűszálat. Az ember felé dobot. Pár centivel az arca előtt a fűszálak lángra robbannak és elpárolognak. Többször megismétled ezt, hogy nyilvánvalóan bebizonyítsd, hogy tényleg van ott egy láthatatlan erőtér, ami körbeveszi őt, körülbelül három méter távolságra egymástól.

"Láttad?" kérdezed türelmetlenül. "Látod, hogy egy láthatatlan ketrecben vagy?"

"Tűnj a pokolba a birtokomról, te örült!" üvölti, miközben remeg a dühtől.

"De tudnod kell, hogy egy láthatatlan börtönben vagy" kiáltod "Tudnod kell, mert soha nem fogod megpróbálni, hogy kijuss belőle. Biztos próbáltál már kiszabadulni ebből a ketrecből, és megégetett az elektromos sokk, ami miatt soha nem lépsz többet előre, mielőtt megfordulsz. *Látod?*"

Freedomain Radio: <http://www.freedomainradio.com>

Ellenpropaganda: <http://ellenpropaganda.com>

Elővesz egy fegyvert, üvölti, hogy joga van lelőni a betolakodókat, és - ésszerűen - elfutsz.

Ez a hatalmas ellentmondása annak, amikor az embert olyanra próbáljuk tanítani, amit már tud. Mindenki azt állítja, hogy teljes szabadsággal rendelkezik, miközben előre-hátra mászkál egy kis négyszögben. Mindenkit körbevesz a kultúra és mitológia láthatatlan börtöne, és mindenki teljesen letagadja. A bizonyíték ezen ketrecek létezésére nyilvánvaló, mivel az emberek mindig megfordulnak mielőtt beleütköznenek. Viszont utána tagadják, hogy létezik ilyen ketrec.

Mindenki úgy tesz, mintha tökéletesen szabadok lennének, és tökéletesen rabszolgásítva lennének egy időben. Senki nem ismeri be, hogy egy börtönben van, de mindenki egy 3x3-as cellában mászkál fel-alá.

Ugyanígy, mindenki elmondja neked hogy ők szabadok, de igazából mindenki a megengedhető beszélgetések apró kis celláinak csapdájába szorult. Mindenki azt mondja, hogy szeret téged, de fáradhatatlanul elkerülik a beszélgetést arról, hogy mi az a szeretet, vagy mit szeretnek benned.

Mindenki azt mondja neked, hogy legyél jó, de ötletük sincs arról, hogy mit jelent jónak lenni - és megtaposnak már akkor is, ha van merszed ilyen kérdést föltenni.

Mindenki az igazságról beszél, de a végső igazság az, hogy *senki nem beszélhet az igazságról* - mi is az, hogy definiálható, hogyan igazolható, és mi az értéke.

Felelősség

Ha az ember a réten csecsemőkorában került a börtönébe, elég hamar felfedezte volna az elzártsága határait – fájdalmasan - amikor nagyon fiatal volt. Teljesen elképzelhető hogy végül elkerülné a láthatatlan börtönrácsait, hogy fenntartsa a szabadságának illúzióját, és elnyomja bebörtönzésének fájdalmasságát. Ha nem tudsz kiszabadulni a börtönből, akkor azt is képzelheted, hogy szabad vagy.

Freedomain Radio: <http://www.freedomainradio.com>

Ellenpropaganda: <http://ellenpropaganda.com>

Ez az ember nem felelős azért, hogy bekerült a ketrecbe, amikor csecsemő volt, és nem felelős az ebből fakadó elfojtásáért, és nem felelős azért, mert nem próbálgatja a börtön rácsait, hanem helyette visszafordul, még mielőtt hozzáérne.

Viszont van két dolog, amiért felelős.

Az első az, hogy felelős azért, hogy tagadja a nyilvánvaló és érzékelhető bizonyítékot, ami ellentmond a hitével. Két fő bizonyíték: a fűszál, ami lángra robbant, és a tény, hogy bár azt *mondja*, hogy szabad, soha nem tesz pár lépésnél többet akármerre, mielőtt megfordul.

A második dolog, amiért felelős az a beszélgetés lezárása, amikor számára kellemetlenné vált.

A bölcsesség esszenciája megtanulni a "beszélgetésben maradás" értékét még akkor is, ha számodra ez kellemetlen.

Főleg ha számodra kellemetlen

Hamisság és Ellentmondás

A legfontosabb dolog az életben nem hazudni másoknak – az őszinteség a legalapvetőbb erény. Nos, mint mindig, amikor egy filozófus felhossa az őszinteség erényét, kérdések zápora zárja el a haladásának útját - kérdések, amik arra lettek megtervezve, hogy megleljük az etikus viselkedés határán levő homályos részeket, mint például "helyes-e ha hazudok valakinek, akkor, amikor az a valaki pisztolyt tart a fejemhez

és követeli, hogy mondjam el neki a feleséged hollétét, hogy megölhesse?"

Ez mind nagyon érdekes, de teljesen irreleváns a jelenlegi világhoz viszonyítva.

A jelenlegi világban annyira távol állunk attól, hogy elmondjuk egymásnak az igazságot, hogy a gyakorlati őszinteség e homályos részeire koncentrálni olyan, mint megkérdezni egy embert, aki bebotorkál a sürgősségre szorongatván a saját

Freedomain Radio: <http://www.freedomainradio.com>

Ellenpropaganda: <http://ellenpropaganda.com>

leszakadt karját, hogy kér-e egy manikűrt. Vagy, hogy egy másik egészségügyi analógiát vegyünk, én a filozófusokra úgy tekintek, mint a létfontosságú orvosokra egy szörnyű járvány közepén. Körülöttünk mindenfelé az emberek vonaglanak és pusztulnak, és minden erőnkkel azon kell lennünk, hogy megmentünk annyi embert, amennyit tudunk - a teljes tudatában annak, hogy csak nagyon kevés ember fogja túlélni. A legtöbb modern filozófus viszont csak ül e szenvedések közepén, és azon vitatkozik, hogy mi az első teendő, ha egy páciens egyszerre kap szívrohamot, szenved cukorbetegségtől, szájka van a körmében, és belécsap egy villám, miközben megvizsgálják.

Erre a válaszom az: amikor elérünk egy világot, amely annyira egészséges, hogy az egyszer - egy - évszázadban problémák a legfontosabb dolgok, amikkel elbánhatunk, nem igazán lesz szükségünk a filozófiára egyáltalán.

Tehát hajtsuk fel az ingujjunkat és próbáljunk megbirkózni a járvánnyal, ami *most* emészt fel bennünket, és hagyjuk a valószínűtlen problémákat jövőbeli, boldogabb időre.

Az oka annak, hogy az ember a láthatatlan ketreben okolható a tetteiért az, hogy hazudott neked.

Amikor elkezdte rámutatni az igazságra, kényelmetlenül érezte magát. Először is őszintén zavarodottnak tűnt - hogy az színjáték volt-e vagy sem, nem tudhatjuk. Aztán ahogy a bizonyíték elkezdte felfedni magát, logikailag és empirikusan egyaránt, ellenségessé vált.

Hazudott? Természetesen.

Hazudott, mert nem mondta el, hogy kellemetlenül érzi magát, hanem elkezdett birtokháborításról habogni, káromkodni majd előhúzott egy fegyvert.

Ez őszinte volt? Nem. Tisztában volt az ember azzal, hogy az érzései egyre inkább kellemetlenek? Természetesen. Őszintén kifejezte a kényelmetlenségérzetét? Nem. Elkerülte a saját kényelmetlenségét azzal, hogy téged támadott.

Freedomain Radio: <http://www.freedomainradio.com>

Ellenpropaganda: <http://ellenpropaganda.com>

Példának okáért, amikor leültem a bátyámmal, hogy arról beszéljünk, hogy többet nem látogatom meg anyámat, ő a következő érveléssel hozakodott elő:

"Stef, látogatnod kéne anyát, mert ha nem teszed, akkor ő irányítja a döntéseidet. Ha megengeded annak a ténynek, hogy nem kedveled őt, hogy irányítsa a tetteidet, ő nyert, és elvesztettél egy alapvető szabadságot."

"Szóval" válaszoltam "ha jól értelek, azt mondod, hogy találkoznom kéne emberekkel, akiket szeretek, mert szeretem őket, és találkoznom kéne emberekkel, akiket nem szeretek, mert máskülönben hatalmat gyakorolnak fölöttem. Más szóval nincs senki, akivel a találkozást valaha el kellene utasítanom."

Szokásszerűen forgatta a szemét és megvonta a vállát

"De engedd meg, hogy elmondjam azt, hogy mi zavar engem ebben a családban" folytattam "Erősen úgy érzem, hogy nekem soha nincs megengedve, hogy valamit előnyben részesítsek. Úgy értem megengedett, hogy valamit előnyben részesítsek, ha szeretnék, de senki nem tiszteli azokat, és változtatja meg a tetteit aszerint. Te jobban szeretnéd, ha találkozna anyámmal, tehát szeretnéd, hogy megváltoztassam a tetteimet a te preferenciáidra alapozva. Viszont ezzel egy időben te azt mondod nekem, hogy az én preferenciáim értelmetlenek azzal kapcsolatban, hogy kivel találkozok. De hogy lehet, hogy a *te* preferenciáid megkövetelik, hogy megváltoztassam az én tetteimet, de az *én* preferenciáim nem szükségeltetnek változtatást a tetteimben?"

Sajnos és elkerülhetetlenül a beszélgetésnek abban a pontban vége szakadt.

Tisztán láttam már akkor is, hogy a bátyám erősen kellemetlenül érzi magát a kérdéseimtől. A megszokott jeleket táviratozta felém - összehúzott ajkak, szemforgatás, szoros vállvonogatás és vég nélküli szemöldök-összehúzás. Nagyon erős ellenállást éreztem, ahogy előretörtem és megkérdeztem, hogy kényelmetlenül érzi-e magát, és azt mondta, hogy nem.

Freedomain Radio: <http://www.freedomainradio.com>

Ellenpropaganda: <http://ellenpropaganda.com>

Ez volt természetesen a beszélgetésünk kulcspillanata. Ha őszinte lett volna és azt mondta volna, hogy kellemetlenül érzi magát, beszélhattünk volna az érzéséről és arról, hogy ez az érzés befolyásolhatja-e a pozícióját.

Azzal hogy azt mondta, hogy valamit rosszul csinálok, amikor az igazi helyzet az volt, hogy a döntéseim kellemetlenséget okoztak neki, a bátyám hazudott nekem. Ő alapján véve próbálta a saját érzéseit úgy kezelni, hogy erkölcsi parancsokat ró rám. Próbált az önzőségemre hatni azzal, hogy egy ködös "magasabb mértékre" hivatkozott, és amikor ez nem sikerült, helytelenítette az "ellenállásomat." A döntésem, hogy ne találkozzak többé anyámmal, óriási feszültséget keltett benne, mert felnyitotta a választás lehetőségét ott, ahol eddig csak abszolút volt.

Ez egy alapvető aspektusa volt a beszélgetésünknek. Úgy gondolom, hogy hosszú életem volt, ha megéltém száz évet. Viszont ha a technológia megengedi számunkra, hogy éljünk kétszáz évet, száz év nem fog többet hosszú életnek tűnni. Ha nincs lehetőség arra, hogy *ne* találkozz a saját anyáddal, akkor sokkal kevésbé leszünk feszültek, ha továbbra is találkozunk vele, még akkor is, ha mélyen legbelül nem akarunk.

Viszont abban a pillanatban, amikor valaki azt mondja "Nem fogok többet találkozni anyámmal." ez hatalmas feszültséget ébreszt bennük, mivel attól a pillanattól fogva már létezik egy lehetőség arra, hogy *mélyen legbelül mi igazából szeretnénk azt*, amit eddig lehetetlennek hittünk.

Amikor meghoztam a döntésemet, a bátyámnak két választása volt, hogy miként kezelje a szorongását. Megvizsgálhatja a szorongást és megpróbálhatja megkeresni a forrását - vagy megpróbálhatja csökkenteni a szorongást azzal, hogy engem manipulál arra, hogy ismét találkozzak anyámmal.

Amikor belép az életünkbe a *választás* lehetősége oda ahol eddig csak abszolútok uralkodtak, feszültséget érzünk, mert mélyen legbelül tudjuk, hogy a választás lehetősége mindig létezett, de azt mondták nekünk, hogy *rossz* arra a választásra gondolni. Érzelmileg ez visszavezet minket a gyermekkori traumákhoz, amelyeken keresztül ránk erőltették a "kultúrát" - és ennél fogva egy mély és keserű kritikához

Freedomain Radio: <http://www.freedomainradio.com>

Ellenpropaganda: <http://ellenpropaganda.com>

a szüleink és a tanáraink felé - amely elvezet minket pont a mitológiai büntetés láthatatlan elektromos kerítéséhez.

Ha valaki kiszabadul a börtönből, megpróbálhatsz te is kiszabadulni vagy segítheted az öröket, hogy visszahozzák őt. A döntésed tetőpontja az, hogy mit kezdesz a saját szorongásoddal. Ha úgy döntesz, hogy úgy kezeled a feszültséget, mint egy *belső állapot*, amely a saját legmélyebb hitedhez, történetedhez, a hamis erényeid felé való érzett hamis hűségidhez kapcsolódik, akkor átszáguldasz egy fejlődési fázison, amely az elkerülhetetlen következménye annak, hogy eldöntöd, hogy nem fogsz többet másokat használni arra, hogy kezeled a saját érzelmeidet.

A szomorú valóság az, hogy a börtönt sokan nem *érik* úgy, mint egy börtön addig, amíg valaki ki nem próbálja őket onnan szabadítani. A következtetés, amire ugranak az az, hogy a személy, aki kiszabadult a börtönéből az, aki igazából *börtönné változtatta azt* - azzal hogy kiszabadult belőle! Ez örütség természetesen, de túl gyakori.

Amikor leültem az anyámmal, körülbelül nyolc éve, egy nagyon hasonló beszélgetés zajlott le, mint ahogy azt várni lehetett. És pont úgy, ahogy az előre látható volt, ő sokkal hatásosabb volt, mint a bátyám, mivel ő tanította.

A beszélgetés valahogy így zajlott:

Azt mondtam: "Anya, úgy érzem, te nem figyelsz rám."

Az anyám így válaszolt: "Ne legyél bolond – természetesen figyelek rád."

Szükséged van segítségre, hogy meglásd a nyilvánvaló ellentmondást ebben a beszélgetésben?

Kétlem.

Kihasználás

Ha beteg vagyok, és arra van szükségem, hogy nekem add a vesédet, négy választásom van:

Freedomain Radio: <http://www.freedomainradio.com>

Ellenpropaganda: <http://ellenpropaganda.com>

1. Elmondhatom neked, hogy szeretném, hogy nekem add a vesédet, semmi elvárással hogy nekem fogod adni.
2. Eldönthetem, hogy nem kérlek, hogy add nekem a vesédet.
2. Elmondhatom neked, hogy igazán szükségem van a vesédre, és nekem kellene adnod, mert arra kérlek.
3. Elmondhatom neked, hogy erkölcstelen az, ha elutasítod, hogy nekem add a vesédet, tehát te erkölcsileg kötelezve vagy arra, hogy nekem add azt, mint ahogy kötelezve vagy arra, hogy fizess vissza egy tartozást.

Az első esetben egyszerűen kifejezem az igaz és őszinte vágyamat a veséd iránt. Nem manipulállok, nem vagyok erőszakos. Elmondom, hogy mit szeretnék. A kérésem nem egy követelés - és a kérésem, alapvetően nem a vesédre irányul, hanem arra hogy megértsd, hogy *szeretném* a vesédet.

Ez egy döntő különbség, amelyet nagyon könnyű figyelmen kívül hagyni. Azt mondani, hogy "szeretném a vesédet" nem ugyan az, mint "add ide a vesédet." Azt mondani, hogy "szeretnék asztronauta lenni" nem azt jelenti, hogy "csinálj belőlem asztronautát"

Vagy szabadon kifejezhetem a gondolataimat és érzéseimet neked, vagy nem. Ha szabadon megtehetem, akkor természetesen szabadon kifejezhetem azt is, hogy milyen tettetted preferálnám, ha ez az, amit gondolok.

Ha azt, amit előnyben részesítek, te egy parancsnak értelmezed, aminek muszáj *eleget tenned*, akkor te természetesen jobban preferálnád, ha soha nem nyilvánítanám ki a vágyaimat. Ha utálsz a jégkrém ízét, de bármikor, amikor azt mondom "szeretem a jégkrémet" meg kellene enned egy tállal, nyilvánvaló hogy jobban szeretnéd, ha soha többet nem mondanám, hogy "szeretem a jégkrémet." Mert a vágyaim leláncolnak téged, így hát neked kell leláncolnod a vágyaimat.

A legjobb és legfélelmetesebb módja annak, hogy leláncoljunk egy másik emberi lényt az az, hogy a vágyait parancsoknak értelmezzük. Ha bármikor, amikor kifejezem a vágyamat, te azt parancsnak értelmezed, ez elkerülhetetlenül ahhoz

Freedomain Radio: <http://www.freedomainradio.com>

Ellenpropaganda: <http://ellenpropaganda.com>

vezet, hogy irányítsd, minimalizáld, figyelmen kívül hagyd vagy támadd a vágyaimat.

Más szóval, ha a vágyaim parancsok, akkor azok rád irányuló támadások.

És az egyetlen ellenszer erre a kíváncsiság.

Kíváncsiság

A zsarnokság ellentéte a kíváncsiság. A tudatlanság ellentéte a kíváncsiság. A manipuláció ellentéte kíváncsiság.

Az éretlenség ellentéte a kíváncsiság, mert kíváncsinak lenni egyenlő bölcsnek lenni.

Mi a leginkább logikus és érett válasz arra, hogy "Szeretném, hogy nekem add a vesédet?"

A következő:

- a. „Persze, tessék - még be is hűtöttem neked.”
- b. [ü r e s t e k i n t e t]
- c. „Ne kérj ilyeneket, kellemetlenül érzem magam miatta.”
- d. „Milyen szép időnk van..”
- e. „*Megmondtam*, hogy ne játssz rögbi, te soha nem hallgatsz rám. Nem hiszem el, hogy van pofád ilyet kérni, mennyire lehetsz még önzőbb és manipulatívabb?”
- f. „Mesélj még.”

Ha tényleg megértjük annak a mondatnak a természetét amely „Van egy érzésem, amit úgy hívok 'szeretném, hogy nekem add a vesédet'.” Akkor együtt megvizsgálhatjuk ezen érzés természetét. Ha egy buszmegállóban állok és egy nő mellettem azt mondja "esőt érzek" elég logikus lenne, ha kíváncsi lennék, hogy megkérdezzem „Az milyen érzés?” Arról vitatkozni, hogy az eső jelen volt-e vagy

Freedomain Radio: <http://www.freedomainradio.com>

Ellenpropaganda: <http://ellenpropaganda.com>

sem illogikus lenne, mert a nő nem azt mondta, hogy "Esni fog." Amit mondott az, hogy "esőt érzek." ami igen különböző. Ez egy belső élmény mondatba foglalása, nem egy külső jóslat, parancs vagy elvárás.

Ha azt mondom neked „egy elefántról álmodtam tegnap éjjel” tudnál-e logikailag nem egyetérteni velem? Talán nem lennél különösebben kíváncsi az álmomra, de igen kevés értelme lenne vitatkozni az állításomon. Vagy az igazat mondom vagy nem. Ha az igazat mondom nincs miről vitatkozni - ha nem mondom az igazat, még mindig nincs miről vitatkozni, mivel soha nem lesz egy apró bizonyítékom sem arról, hogy hazudtam.

Tehát amikor azt mondom "szeretném, hogy nekem add a vesédet" az első szó az, ami fontos, nem az utána következők, de mindenki az utóbbi szavakra fókuszál és egy agresszív követelésnek veszi, ebből kifolyólag a halandó létük hátralevő idejét azzal kell tölteniük, hogy küzdjenek és irányítsák az első szót.

Mondatok, amelyek valaminek az *előnyben részesítését* fejezik ki csak mondatok, amelyek belső tapasztalatot fejeznek ki, és ha érdekel minket a személy, aki kifejezi őket, *kíváncsiak* leszünk a belső élményére.

Tehát hogy áttérjünk valami általánosabbra, mint a vesék, ha csinálsz valamit, ami zavar engem, négy alapvető választásom van.

1. Elmondhatom neked, hogy zavar az, amit csinálsz, semmi elvárással afelé, hogy megváltoztasd a viselkedésed.
2. Elhagyhatom a szituációt.
3. Elmondhatom neked, hogy amit csinálsz az zavar, tehát abba kellene hagynod, mert engem zavar.
4. Elmondhatom neked, hogy amit csinálsz az erkölcstelen, és abba kellene hagynod, mert amit teszel az rossz.

Természetesen, ha az emberek általánosságban érettek és bölcsek lennének, leginkább azt csinálnák, ami az első számú ajtó mögött rejlik - néha a második

Freedomain Radio: <http://www.freedomainradio.com>

Ellenpropaganda: <http://ellenpropaganda.com>

számú ajtón távoznának, ha idegesek lennének, de soha nem nyitnák ki a harmadik és negyedik számú ajtót.

Viszont a világ se nem bölcs, se nem érett, így hát a gyermekek gyorsan megtanulják azt, hogy amikor a szülők idegesek vagy feszültek, a *gyerek* viselkedése az, aminek meg kell változnia. Ha az anyám feszült annak okán, hogy randira megyek, a "megoldás" az, hogy ne menjek. Ha az apám szégyelli magát azért, mert nem voltam a templomban, mennem kell a templomba. Ha az anyám szégyelli magát, ha nem csókolom meg a kellemetlen szagú nagyanyámat, jön a rosszalló tekintet. Ha az anyám megszégyenítve érzi magát, ha elveszek egy játékot egy másik gyerektől, a megoldás az, hogy "szépen játszok." (Természetesen nem kellene játékokat elvennem; a probléma az, hogy az anyám nem kíváncsi hogy miért teszem azt, hanem a tüneteket próbálja eltüntetni ahelyett, hogy megpróbálná megérteni az okozatot.)

Támadás

Amikor körülbelül 14 éves voltam, nyári oktatásban részesültem, hogy kikerüljek az állami iskola mentális koncentrációs táborából olyan gyorsan, ahogy emberileg lehetséges. Volt egy törékeny és agresszív férfi tanárom, aki elvárta, hogy megjelenjünk pontban 8:30-kor, de aztán az óra első 30-40 percében ülnünk kellett és olvasnunk a tankönyvünket, illetve mutogatott nekünk nagyon unalmas dokumentumfilmeket, monoton hangon beszélt, és teljes megszállottja volt a JFK meggyilkolásának összeesküvés-elméleteinek.

Néhanapján nagyon fáradt voltam és leraktam a fejemet a padra pár percre. Soha nem aludtam el, de valószínűleg tényleg úgy tűntem.

Pár hét múlva, kiselőadást kellett tartanom a rabszolgatartásról. Pont mielőtt elkezdtem volna, ez a tanár felemelte a kezét és megparancsolta az osztálynak, hogy rakják le a fejüket az asztalra.

Freedomain Radio: <http://www.freedomainradio.com>

Ellenpropaganda: <http://ellenpropaganda.com>

A többi gyerek összezavarodott, ahogy azt elképzelheted - mint ahogy én is. Pár percnyi tömény agresszió és parancsolgatás után, az összes gyerek lehajtotta a fejét a padra. Az arcom nagyon sápadt volt, és hogy mást ne mondjak eléggé meg voltam rémülve.

Amikor mindenki lehajtotta a fejét, a tanár felém fordult és szó szerint üvöltött: "Látod milyen érzés? *Látod* milyen érzés, amikor próbálsz tanítani és lehajtják a fejüket a padra? LÁTOD MILYEN ÉRZÉS? GERINCTELENSÉG! NE CSINÁLD!" Az erei szó szerint kidagadtak a nyakán.

Aztán természetesen követelte, hogy adjam elő az előadásomat.

Mi történt itt?

A csodálatos dolog az emberekben, akik erőszakosak a gyermekekkel, az hogy tényleg semmi ötletük nincs arról, hogy a gyerekek hogyan is látják őket. Tudtam, hogy hatalommal rendelkezik, de ez igazából egy nagyon szomorú látvány volt, és egy értelmetlen öngyűlölő és szánalmas élet nagyon erős benyomását keltette bennem. Talán úgy képzelik, hogy a gyermekek bántalmazása erősként tünteti fel őket, de az a fokú megvetés, amit éreztem - és érzek - azok irányában, akik bántalmazzák a tehetetleneket majdhogynem szavakon felül áll, és nem gondolom, hogy egyedül vagyok ezzel. Amikor arra a radioaktív megvetésre gondolunk, amit a serdülő fiatalok a szüleik vagy egyéb hatalmi figurák ellen éreznek, úgy gondolom, hogy biztosan mondhatjuk, hogy a gyermekek bántalmazása nem generál tiszteletet - jobban, mint a feleséged verése generál szeretetet.

Hívjuk ezt a tanárt Bobnak, mert ötletem nincs mi lehetett az igazi neve ennyi idő után. Tisztán látható hogy Bob nem érezte magát nagyon jó tanárnak, mivel egy jó tanár egy kimerült gyermekre kíváncsisággal tekintene. Fáradt lehetek, mert nem tudok aludni vagy problémáim vannak otthon, vagy felborult a hormonháztartásom, vagy valami egyéb okból kifolyólag, aminek semmi köze nincs a tanítási képességeihez - vagy azért is lehetek fáradt, mert egy unalmas tanár.

Ha Bob nem mutat *kíváncsiságot* afelé, hogy miért vagyok fáradt, akkor soha nem fogja tudni az okát. Ha beteg vagyok vagy stresszes (és a gyermekkorom e

Freedomain Radio: <http://www.freedomainradio.com>

Ellenpropaganda: <http://ellenpropaganda.com>

szakaszában három munkahelyem volt) talán segíthetne nekem valamilyen módon - vagy legalább tudta volna, hogy nem azért vagyok fáradt, mert unalmas tanár.

Ha rájön, hogy azért vagyok fáradt, mert ő egy unalmas tanár, akkor nyilvánvalóan az fájdalmas lehet, de abszolút semmi kétségem nincs afelől, hogy Bob inkább szeretne egy izgalmas tanár lenni, mint egy unalmas. Ha befektette volna az időt, hogy rájöjjön – a segítségével - hogy miért voltam fáradt, akkor talán megtanulhatta volna, hogy hogyan legyen izgalmasabb tanár, ami egyenértékű lett volna a saját értékeivel, és ezáltal boldogabb lett volna.

Az igazság természetesen az, ahogy azt a fenti példa bemutatja, hogy mélyen legbelül Bob teljesen meg volt győződve arról, hogy egy szörnyű tanár. Amikor lerakom a fejem a padra az megerősítette a legrosszabb félelmeit, amit ő erőszakosan elutasított.

Amikor megértjük a mitológia erejét, nyilvánvaló hogy Bob milyen keveset értett meg abból, hogy mit csináltam és mit kommunikáltam.

Amikor lehajtom a fejemet a padra, nem azt mondom "Bob, szörnyű tanár vagy." Nem azt mondtam "Lehajtom a fejemet az asztalra, hogy szembeszegüljek a hatalmaddal" nem azt mondtam "Lehajtom a fejemet az asztalra, mert egy neveletlen és önző egyén vagyok, akit nem érdekelnek mások érzései."

Amikor lehajtom a fejemet az asztalra, csupán azt mondom "*Fáradt vagyok.*"

Minden más csak mitológia - paranoid és elvetemült tündérmese.

Minden más Bob kitalációja volt, és minden mást azért talált ki, hogy minden áron elkerülje azt, hogy kíváncsi legyen.

Miért? Miért volt annyira megrémülve a kíváncsiságtól?

Egyszerű.

Az ok, amiért nem vagyunk kíváncsiak az, hogy máris tudjuk a válaszokat, és nem szeretjük őket.

Freedomain Radio: <http://www.freedomainradio.com>

Ellenpropaganda: <http://ellenpropaganda.com>

Bölcsesség és Fájdalom

A fájdalom a testünk módja annak, hogy elmondja nekünk azt, hogy mivel kell megküzdenünk, vagy segít nekünk rangsorolni a tetteinket az egészségünkhöz viszonyítva. A testünk nem jelent a szerveinkről, amik jól funkcionálnak, de abban a pillanatban, amikor egy fog megfertőződik, mi tudunk róla *mindent*.

Más szóval a fájdalom elmondja nekünk, hogy mit kell tennünk. Ha fáj a fogunk, el kell mennünk a fogorvoshoz. A fájdalom informál minket a problémákról, amiket meg kell oldanunk.

Ha az életünkre az érzéstelenítő előtt gondolunk, könnyű megérteni, hogy általában el kellett fogadnunk egy növekvő fájdalmat ahhoz, hogy egészségesekké váljunk. Egy megfertőződött fogat ki kellett húzni. Mostanában néha át kell esnünk a kemoterápia fájdalmain, hogy kezelhessük a rákot.

Ez a fájdalom kihívása - nem szeretjük, de sokszor el kell fogadnunk egy időleges növekedését annak érdekében, hogy egészségesek legyünk.

Ha eltöröm a lábamat, nagyon fáj - ezért nem mozgatom. Miután begyógyult a lábam, ahhoz hogy visszanyerjem a teljes erőmet és mobilitásomat, el kell viselnem a fizioterápia fájdalmát.

Sebesülések képesek erősebbé tenni minket. Ha túlélök egy szívrohamot, választhatom, hogy lefogyok, egészségeseen étkezek, edzek satöbbi - és egészségesebbé válhatok annál, mintha soha nem is lett volna szívrohamom. Hasonlóan, ha eltöröm a lábamat, a lábam a végén erősebbé válhat az edzésnek köszönhetően, ami által visszanyerem az erőmet és mobilitásomat. Egy fog elvesztése vezethet ahhoz, hogy jobban figyeljünk a fogaink egészségére.

Több kulcsfontosságú különbség van a fizikai és pszichológiai fájdalom között, amit meg kell értened, ha jobb és egészségesebb szeretnél lenni hosszútávon.

Az első és legfontosabb különbség az, hogy a *pszichológiai fájdalom átadható az egyik személyről a másikra*. Ha fáj a fogam, nem adhatom

Freedomain Radio: <http://www.freedomainradio.com>

Ellenpropaganda: <http://ellenpropaganda.com>

át a fogfájásomat neked - de épp az ellenkezője igaz a pszichológiai fájdalomra, legalábbis rövidtávon.

Ha szorongást érzek amiatt, amit csinálsz, rövid időre redukálhatom azt a szorongást, ha kényszerítelek arra, hogy megváltoztasd a viselkedésedet, ugyanúgy ahogy ideiglenesen redukálhatom a fogfájásomat, ha fájdalomcsillapítót szedek - a különbség az, hogy amikor fájdalomcsillapítót szedek, *te* nem érzed a fogfájásom.

A pszichológiai fájdalom átruházása majdnem mindig egy hierarchikus kapcsolatban jelenik meg, mint a gyermek-szülő, főnök-alkalmazott, domináns/behódoló házasság stb. Gyámoltalanság és függőség - igazi a gyerekeknek, képzelt a felnőtteknek - szükségesek az élőködő érzelmi kihasználás befogadásához.

Ez a fő oka annak, hogy *miért* léteznek a hegemónikus vagy hierarchikus kapcsolatok. Nem dobjuk a szemetünket a szeméttelre, mert a telep csak úgy megjelent - a szeméttel csak azért létezik, mert szükségünk van egy helyre, ahova dobhatjuk a szemetünket. Ugyanígy, nem azért használunk ki embereket, mert tehetetlenek, tehetetlenné tesszük őket azért, hogy *kihasználhassuk őket*.

Bob nem azért bántalmazta a gyermekeket, mert hatalma volt rá, mint tanár - hatalomra vágyott, mint tanár, azért, hogy bántalmazhassa a gyermekeket.

A hatalom nem hoz létre korrupciót, a vágy a korrupcióra hoz létre hatalmat.

Amikor szenvedünk a pszichológiai fájdalmunk miatt, teljesen ösztönellenes, hogy *még több* fájdalmat akarjunk érezni - mint ahogy teljesen ösztönellenes az is, hogy ki akarunk húzni egy fogat, ami már fáj, vagy elkezdjük a kemoterápiát akkor is, amikor nem érezzük magunkat betegnek.

Viszont pontosan ez az, ami szükséges, ha egészségesek szeretnénk lenni.

Ha azt választom, hogy nem járok fizioterápiára miután begyógyult a törött lábam, *én* vagyok az egyetlen, akinek az ebből következő fájdalommal és mobilitás hiányával kell élnie. Ha azt választom, hogy úgy kezelem a szorongásomat, hogy a

tehetetleneket támadom, rövid ideig megszabadulok a kényelmetlenségtől, de úgy, hogy ezt az érzést okozom másoknak.

És ez az, ahogy az egész rendszer reprodukálja önmagát.

Lényegében azzal, hogy megpróbált ennyire szörnyűségesen megszégyeníteni, Bob meg akart fertőzni a bántalmazás vírusával. Mivel nem volt elég érett vagy bölcs ahhoz, hogy tulajdonába vegye a saját érzelmeit, elkerülhetetlenül elhitte, hogy *én* vagyok a forrása a szorongásának. Mivel szenvedést „okoztam” neki, én „erőszakosan” viselkedtem, mintha megmérgeztem volna - és ennél fogva az ő támadása az én irányomba az önvédelem egy kicsavart formája volt.

Továbbá azzal, hogy ő kimérte a „megszégyenítését” rám, Bob azt követelte, hogy érezzek empátiát iránta - de ha az empátia egy érték, miért nem érzett ő empátiát az én fáradtságom iránt?

Kétségtelenül Bobot figyelmen kívül hagyták és ismételten megszégyenítették gyermekkorában, és arra kényszerítették, hogy behódoljon azon emberek igényeinek, akik hatalmat gyakoroltak felette. A természetes mintakészítő szokásai az agyának tehát létrehoztak egy egyetemes parancsolatot: "Engedelmeskedned kell azoknak, akiknek hatalmuk van feletted!" - vagy még pontosabban "Engedelmetlenség a hatalommal rendelkezők felé azt fogja okozni, hogy, megtámadnak és megszégyenítenek."

Ez az a három nagyobb alkotórésze annak a pszichológiai agóniának, ami ezen alapelv elfogadását okozza.

Az első a szégyen és zavar, ami a megszégyenítettségből ered.

A második a rettegés attól, hogy azon hatalmi emberek fogságába ragadjon, akik erőszakosan viselkednek.

A harmadik a düh, ami abból ered, hogy azt mondták, hogy ez az erőszakosság igazából érényes - "A te érdekedben...!"

Freedomain Radio: <http://www.freedomainradio.com>

Ellenpropaganda: <http://ellenpropaganda.com>

Amikor gyermekként bántalmaznak minket, szörnyen kínos helyzetbe kerülünk, mivel teljesen függünk a bántalmazóinktól. A "Stockholm szindróma" egyik formája jelentkezik, és arra kényszerítjük magunkat, hogy "tiszteljük" azokat, akik bántalmaznak minket. Ez egy teljesen ésszerű túlélési stratégia, mert a félelem, ami abból a tudásból ered, hogy a szüleink erőszakos hatalma alá leszünk rendelve éveig, túl hatalmas lenne ahhoz, hogy elviseljük. Illetve mivel azért büntetnek meg, mert nem mutatunk tiszteletet, könnyebb csak "tisztelni" őket, mint folyamatosan úgy tenni - amin kétségtelenül keresztül fognak látni és megbüntetnek érte.

Továbbá mivel a bántalmazás mindig a képmutató erkölcsi igazolás köpenye alá van rejtve ("Erkölcstelen, ha nem engedelmessédsz!") mi ugyanúgy megtapasztalunk egy *egzisztenciális* retteget, mivel tudjuk, hogy a szüleink erkölcsi szabályokat használnak - és a saját vágyunkat a jóságra - hogy megszegyenítsenek, irányítsanak és megfélemlítsenek. Más szóval a *jóságot* állítják a *gonosz* szolgálatába, ami a lehető legrosszabb korrupció.

Abszolútok

Választhatjuk azt, hogy nem eszünk, de nem törölhetjük el a testünk szükségletét az ételre.

Választhatjuk, hogy leugrunk egy szikláról, de nem választhatjuk, hogy ellenállunk a gravitáció szabályainak.

Tehetünk úgy, hogy a hazugságaink igazak, és hogy a bűneink erények, de nem változtathatunk hazugságot igazsággá, vagy bűnt erénnyé.

Nem tüntethetjük el az igazságot magunkban, csak elnyomhatjuk és eltorzíthatjuk.

Alapjában véve a filozófia nem feltalálás, hanem kiásás, nem felfedezés, hanem régészet.

Freedomain Radio: <http://www.freedomainradio.com>

Ellenpropaganda: <http://ellenpropaganda.com>

Amikor gyermekként bántalmazáson megyünk keresztül, mint ahogy Bob, kétségbeesetten próbáljuk elnyomni a fájdalmunkat azzal, hogy azt képzeljük, hogy a bántalmazóink erényesek. Mélyen legbelül viszont tudjuk az igazságot, ami az, amiért a torzításaink annyi fájdalmat okoznak nekünk hosszútávon.

Használhatunk más embereket hogy "kezeljük" a saját szorongásunkat, mint ahogy használhatunk drogot és alkoholt hogy "kezeljük" a szorongást.

A különbség a mitológiák között, amit fel kell találnunk azért, hogy túléljük a gyermekkorunkat és a valóságot, ahogy ismerjük, a legalapvetőbb forrása a depresszióknak és szorongásunknak.

Tehát a fantázia a bántalmazás hegesedése.

Amikor Bob látta, hogy lehajtom a fejem a padra, én szorongást "hoztam létre" benne, mert *nem* viselkedtem azon a feltevésen, amit ő morálisnak abszolútnak hitt: „Tisztelned és engedelmeskedned kell a hatalmon levőknek.” A hisztérikus reakciója az én néhai fáradságomra nem azért keletkezett, mert nekem engedelmeskednem *kellene* a hatalmon levőknek, hanem azért, mert mélyen legbelül tudta, hogy igazából *erkölcstelen engedelmeskedni a hatalmon levőknek* - és mivel azt is tudta, hogy ha egy hatalommal rendelkező ember követeli az engedelmisséget, ez azért van, mert az az ember *nem erkölcsös*.

Tehát elkerülte a saját bántalmazásainak fájdalmát azzal, hogy úgy tett, hogy ő nem volt bántalmazva - azzal, hogy úgy tett, hogy az ő bántalmazói erkölcsösek voltak. Ezt ő úgy tette, hogy átalakította az irányítást, amit rajta használtak, az engedelmeskedés egy gyakorlati alapszabályából a tökéletesség erkölcsi mércéjévé.

Igazolás, mint Jóslat

Képzeld el hogy Angliában élek, és évtizedeken át szidom azokat a bevándorlókat, akik nem fordítanak időt arra, hogy megtanuljanak angolul. "Hogy tudsz eljönni

Freedomain Radio: <http://www.freedomainradio.com>

Ellenpropaganda: <http://ellenpropaganda.com>

valahova és nem megtanulni a nyelvet? Ez tiszteletlen, gerinctelen és elzárkózó. Mindenki, aki egy tisztességes állampolgár szeretne lenni, *tanulja meg* a nyelvet."

Számtalan cikket publikálok ebben a témában. Nyilvános beszédeket tartok és barátságokat zárok le azokkal, akik nem értenek velem egyet.

Más szóval *igazán* elkötelezettje vagyok ennek az ötletnek.

Aztán, képzelj el, hogy Svédországba költözök. Egy éve Svédországban élek, és aztán visszajövök Angliába egy látogatásra.

"Szóval milyen Svédország?" kérdezed.

"Csodás!"

"És hogy megy a nyelvtanulás?"

"Ó, nem tanulom meg a nyelvet, minek?"

Meglepődnél? Úgy gondolnád, hogy képmutató vagyok? Éreznél egy erős vágyat arra, hogy megvizsgáld jobban azt az erős és nyíltan kifejezett hitemet, hogy egy ország lakosai erkölcsileg kötelezettek, hogy megtanulják az ország nyelvét?

Ha elmagyarázom az összeegyeztethetlenséget a hitem és a tetteim között azzal, hogy azt mondom, hogy kiderült, hogy nagyon nehéz megtanulni egy új nyelvet, és hogy nem igazán szükséges, ha egy emigrációban élő kulturális csoport kötelékein belül élsz - szükségét éreznéd, hogy rámutass arra, hogy ez a *teljes ellentéte* annak a pozíciónak, amit én éveken át hirdettem nyíltan és hangosan?

Úgy képelem, hogy azt tanácsolnád, hogy helyénvaló lenne, ha írnék egy cikket, visszavonva az előző álláspontomat az új megértésemre alapozva.

Megváltoztatná az ellenállásom a véleményedet rólam?

Ez a bántalmazás körfogása.

Amikor gyermekként igazoljuk a szüleink bántalmazását azért, hogy túléljük a helyzetet, erkölcsi abszolútokat állítunk fel a hatalom jó és helyes használatára vonatkozóan. "Morális azoknak, kik hatalommal rendelkeznek, hogy bántsák azokat, akik nem rendelkeznek hatalommal azért, hogy megvédjék őket, vezessék őket vagy "megerősítsék" őket."

Ez az, ahogy igazoljuk és túléljük a bántalmazást, amit velünk tettek..

Ez az, amiért mi olyan sokszor megismételjük a bántalmazást, amit velünk tettek.

Ha én egy nyíltan idegengyűlölő brit lennék, aki Svédországba költözött, tökéletesen megértenék minden kritikát, amit kapnék, ha nem tanulnám meg a nyelvet. Tudnám, hogy vagy megtanulnék Svédül – és jól beszélném - vagy nyilvánosan visszavonnám az összes eddigi véleményemet.

Az alapelveken való ugrándozás nagyon megalázó, mert mindenki, aki kinyilvánít egy igazságot, elkerülhetetlenül azt állítja, hogy az az igazság magyarázatra és bizonyítékra épül. Senki nem állít egy „igazságot,” amit pusztá véleményre alapoz - mert akkor természetesen nem lenne igazság.

Tehát valaki aki "az igazságot" állítja, mindig azt mondja, hogy ezt az igazságot ő indoklással és bizonyítékkal kapta - még azok, akik a "hitet" teszik meg a világnézetük alapjának, azok is azt mondják, hogy a hit bizonyítékkal szolgál, tehát racionális hinni igazságokban, amik hitre alapulnak.

Ha valaki, aki állít egy igazságot és később teljesen vissza kell vonnia a pozícióját, csak úgy teheti meg hihetően, ha új bizonyíték kerül napvilágra. Például ha kiderül, hogy az univerzumot igenis láthatatlan manók irányítják futógépen, felül kell vizsgálnom a valóságról alkotott pár elképzelésemet - de csak azért, mert új bizonyíték került napvilágra.

Ha viszont nincs új bizonyíték, akkor nyilvánvalóan a bizonyítékra nem lehet hihetően hivatkozni, mint az előző álláspont igazolására. Ami nyilvánvalóvá válik

Freedomain Radio: <http://www.freedomainradio.com>

Ellenpropaganda: <http://ellenpropaganda.com>

az az, hogy az előző álláspont előítéleteken alapszik, *de érvekre és bizonyítékokra hivatkoztak, mint annak igazolása.*

Ez egy lényeges pont - és nagyon hasonló a fentebb említett etikai és kulturális képmutatásokhoz.

Amikor a hitem igazolásaként érvekre és bizonyítékokra hivatkozom, jóváhagyom az érvek és bizonyítékok erejét. Más szóval teljesen elfogadom és tisztellem az érvek és bizonyítékok elsőbbségét abban, hogy meghatározzuk a hiteknek az igazságértékét.

Ha kiderül, hogy nem volt valós érvem vagy bizonyítékom a hitemre, akkor ugyanannyira képmutató vagyok, mint azok, akik erkölcsi érveket használnak erkölcstelen célokra. Értelmet és bizonyítékot használok, hogy szubjektív előítéletet támasszak alá.

Ez a kétszínűség szunnyad az összes publikus és privát kijelentésem szívében, amely az igazsággal kapcsolatos. Ha kiderül, hogy az értelem és bizonyíték értékét használtam arra, hogy előítéletet terjesszek, akkor nem csak az összes eddigi állításom válik a használhatatlannál is kevesebbé, hanem kiderül, hogy egy képmutató, csaló manipulátor vagyok.

Minden szavahihetőségem elpusztult. Az összes eddigi kijelentésem nem az empirikus igazság, hanem a magas szintű képmutatás példájává fog válni.

Nem jó.

Pontosan ez az, ami akkor történik, amikor fenntartjuk felnőttként azokat az indoklásokat, amikkel gyermekkorunkban felmentettük a szüleink bántalmazásait.

Ha hisszük, hogy a hatalommal való visszaélés erkölcsös, elkerülhetetlenül vissza fogunk élni a hatalmunkkal. Ha elmegyek Svédországba, de nem tanulok meg Svédül, akkor hazudnom és mellébeszélnem kell, vagy úgy tennem mintha megtanultam volna a nyelvet, vagy meg szeretném tanulni stb. Vagy beléphetek az

Freedomain Radio: <http://www.freedomainradio.com>

Ellenpropaganda: <http://ellenpropaganda.com>

"ez csak valahogy *másféle*" varázslatos földjére, ami elkerülhetetlenül azt követeli, hogy helyettesítsem a következetességet agresszióval, amikor kérdőre vonnak.

Azt ismételjük, amit magasztalunk. A felmentéseink olyan biztosan vezetnek az életünkhöz, mint ahogy a vasúti sín vezeti a vonatot. A hazugságok, amelyekben ma hiszünk azok az életek, amiket holnap élni fogunk.

A tanár, aki megalázott azért tette, mert hitt abban, hogy ez az, amit tenniük kell azoknak, akik hatalommal rendelkeznek.

Majdnem mindenki, amikor a kétségbeesés és agresszió közötti választáshoz ér az agressziót fogja választani.

Szadizmus, mint Megváltás.

Ha elmegyek egy orvoshoz, mert a dohányzás által megbetegítettem magam, és a doktor felír egy gyógykezelést, ami fájdalmat okoz, az orvosom nem kegyetlen, hanem segítőkész. Az orvos nem keres meg és okoz fájdalmat, mert szadista, hanem nekem kell felkeresnem őt egy gyógymóddal, mert tönkretettem magam a dohányzással. Nem kellene neheztelnem a doktorra a gyógymódja fájdalmassága miatt, hanem meg kellene köszönnöm neki a képességét, amellyel segít nekem. A doktor nem felelős a fájdalomért. Én vagyok felelős.

Egy börtönben született gyermek azt fogja mondani: "Nem azért engedelmeskedem a börtönőröknek, mert szadisták gumibottal, hanem inkább azért, mert morálisan érényesebbek és segíteni próbálnak nekem."

Szörnyű ára van ennek a hitnek, mint minden fantáziának.

Ha a börtönőreim megütnek gumibottal, engedelmeskednem kell nekik.

Ha elfogadom azt, hogy engedelmeskednem kell nekik, mert megütnek a gumibottal, szörnyen megalázottnak és gyámoltalannak érzem magam, de fenntartok egy pontos értékelést a helyzetről. Másrészt viszont elfogadhatom, hogy redukálom a megalázottságomat azzal, hogy nem azt képzelem, hogy azért

Freedomain Radio: <http://www.freedomainradio.com>

Ellenpropaganda: <http://ellenpropaganda.com>

engedelmeskedem, mert megütnek, hanem azt, hogy *azért ütnek meg, mert nem engedelmeskedem.*

Nem az *őr szeszélyének* való engedetlenségem, ami miatt megvernek, hanem a morális erényekkel való ellenszegülés. Az *örök* nem azért vernek, mert szadisták - azért vagyok megverve, mert gonosz vagyok. Az *örök* nem felelősek azért, mert megvernek - én vagyok felelős a megvertségemért. Az *örök* nem próbálnak megalázni; segíteni próbálnak, hogy jobb ember legyek, mint ahogy az orvos is segíteni próbál, hogy ismét egészséges legyek.

Látod, hogy miként lehet az erkölcsi korrupció gyötrelmét átruházni egyik személyről a másikra?

Ha a szüleim megvertek, nem azért mert *ők* rosszak, hanem azért mert *én* vagyok rossz, fenntarthatok egyfajta becsületet és irányítást egy bántalmazó és reménytelen helyzetben.

Ha viszont fenntartom ezt a fantáziát felnőttként - miután hatalmam van mások felett - akkor a túlélési stratégiám kihatásosá válik. Az egyenlőség a bántalmazás és erény között, amely egykor az életben maradásomat segítette, most megront. Azzá váltam, amit kezdetben félttem és megvettem.

Tehát amikor a tetteim ellentétbe kerültek Bob hitével, ami szerint erényesség engedelmeskedni a hatalmon levőknek, óriási feszültséget hoztam létre benne és felébresztettem a védelmeit azzal, hogy felébresztettem a szunnyadó emlékeit, amelyben bántalmazták.

Létrehoztam egy választást ott ahol eddig ő csak abszolútban hitt. "Erkölcstelenül" is viselkedtem, és őt megtanították gyermekként, hogy támadjon meg valakit, aki "erkölcstelenül" viselkedik.

Tehát, hogy megvédje a szüleiről alkotott fantáziáit, hogy elhárítsa a növekvő szorongást és rettegést, amit a hazugságokról érzett, amit fel kellett találnia, hogy

Freedomain Radio: <http://www.freedomainradio.com>

Ellenpropaganda: <http://ellenpropaganda.com>

túlélje a saját bántalmazását, hogy elpusztítsa a szabadságot amivel én rendelkeztem és amivel ő nem, hogy legitimáljon egy hamis erkölcsi abszolútot - és alapvetően hogy rekreálja a szülei bántalmazását, és hogy azzá a "rossz" emberré váljon aminek a szülei tartották - mind azért, hogy felmentse a szülei bántalmazásait - megtámadott.

Ha ezt soha nem értettem volna meg, nagy valószínűséggel Bobbá váltam volna, és továbbadtam volna a saját bántalmazásomat.

Ha a személyem elleni támadásnak vettem volna Bob bántalmazását, magamba szívtam volna a gyötrelmét, amit elkerülhetetlenül másokra mértem volna, valószínűleg gyermekekre.

De Bob bántalmazásának éppen annyi köze volt hozzám, mint az én fáradtságomnak volt köze Bobhoz.

Rajtam vezette le az érzelmeit, mert tudta az igazságot mélyen legbelül, de nem tudta elfogadni.

Azért próbált megalázni, mert az ő elméjében *egyikiünknek* meg kellett alázza lennie - és én kezdtem!

Gonoszságot tett, hogy megvédje a gonoszság "erényét."

És itt az idő számunkra – mindannyiunk számára a világon - hogy megálljunk.

Hogy Változzunk

Eredetileg hosszabbra terveztem a könyvet, de ahogy elértem ezt a pontot a szövegben, egy növekvő szorongást kezdtem érezni, amit nehezen értettem meg. Azt hittem, hogy azért van, mert cél nélkül fogtam neki a könyvnek és elkezdtem elveszíteni az utamat. Ahogy a feleségem és én újraolvastuk a könyvet, kiderült, hogy igen szép áramlata lett.

Freedomain Radio: <http://www.freedomainradio.com>

Ellenpropaganda: <http://ellenpropaganda.com>

Előző este, elmentünk sétálni, és megbeszéltük a könyv tartalmát és formáját. Csak 16 hónap alatt több mint 800 podcastot készítettem, tehát *közel* sem vagyok ahhoz, hogy kifogyjak a dolgokból, amiről beszélhetnék.

Viszont amikor egy negyed évszázadon át belemélyedsz egy tudományágba, nehéz emlékezni arra, hogy milyen volt elkezdni. Most elég biztos vagyok abban, hogy a szorongásom abból fakad, hogy egy hosszabb könyv túl nehezen emészthető lenne. Amikor desszertet szeretnél enni, öt pite nem jobb, mint egy pite.

Biztosan beszélünk még, de úgy gondolom egyelőre eleget beszéltünk.

Az ötletek a könyvben meg fogják változtatni az életedet, ha gondolkodsz rajtuk, és teszel értük. A filozófia értelme nem a gondolat, hanem a tett - mint ahogy a gyógyászat értelme sem a kezelés, hanem az egészség.

Ezek a gondolatok már az elmédben vannak, és sosem fognak elmenni. Nem leszel jobban képes elfelejteni ezeket az igazságokat, mint elfelejteni azt, hogy kettő meg kettő az négy. Tehát létfontosságú, hogy az utad ne érjen véget azzal, hogy elolvastad ezt a könyvet. Létfontosságú hogy a filozófia egy *beszélgetés* legyen az életedben - hogy beszélsz az ezekkel az ötletekkel való élményeidről a körülötted levőkkel, attól függetlenül, hogy ez mennyire rémisztő.

Ez a könyv nem a meditációra hív, hanem a tetre.

Egy világban tele hamissággal, az igazság el fog szigetelni, ha nem maradsz beszédben.

Tehát - menj és éld az igazságot azzal, hogy beszéled az igazságot.

*Több információért a filozófiáról, kérlek látogasd meg Freedomain Radio-t a <http://freedomainradio.com> címen ingyenes podcastokért, cikkekért, videókért és egy virágzó online társaságért. Ha pedig magyar tartalmat keresel, akkor keresd fel a fordító oldalát a <http://ellenpropaganda.com> címen.

Freedomain Radio: <http://www.freedomainradio.com>

Ellenpropaganda: <http://ellenpropaganda.com>